

بسم الله الرحمن الرحيم

همدوشنا ده بهخداي تد به انسان ي پد ژر بد او بيان لوړکا او تميزي
ورکا لنور وحيوانانو پد نقطه او دينا سره او خپل کلام پاک ي نازل کا پد افق
بيان سره به بهخدا معجز او ابليغ دي له کلام ديتو لو بلغا او فضي ستايند او
پياس دي بهخدا خاوند لره به بيلده ده فستد بل خاوند او نذ بل بلور دوگر يو
تشنق دي دي به انسان چخوب و خبر و پالي او د هر ي بليغي دينا
ملهم دي درودنا محمده د پر بهخدا پيغمبر دي عليه الصلوات والسلام
به موبد تي راوښود بهمدرار او روده

بیت

دي دي رهبر دکا ثنا تو ترده جارهم

دي دي نامور د مخلوقا تو ترده جارهم

خداي رحمتوندي دي دده پر اولاد او اصحابو به پر اسمان دهری

رہ ستوی دی اود پیغبر دگوتی خلان غنی کہ دوی توای ددین
سہد لار بدلہ عوبہ ورکہ دای اود رحمت ور بونسکو۔

بیت

دیدی داسمان ستوری سخی دنیا ی لور پد لوری

تہید زعوبی کرد و بنانہ دوی دوی خوش بچانہ

بخاص کچہ د خدای رحمتونہ دوی نازل پر تلور و پارانو د بنی پر غور

ملکریا و دودہ پر لمسیوا د خاندان اما بعد پدی پودی چه وینا دانت

غورہ خاصہ دہ اود نطق تاج ہند د کرنا تاج دیا چه خالق تعالی د

غورہ خاصہ آدم پر سرشکور کہ او پھرہ زمانہ کی خدای تعالی پر انسانا نوکی

عزیز شاعران اود دنیا خاندان پیدا کرل بہ اشعرا "تلا میذا الرحمن و گنل سوا

اود دوی دنیا وی برکد داسی خوبی دی چه انسان زین اشتراح پد

موی اود خوب و زہ و مرہم وی زہ چه محمد ہونک یم او پااصل پیتون

یقنہ بار کسبی او سم لہیر دہ چه پد و یلو د داسی وینا و بخت یم اود پشی

اود دینی یم ہم دغدار دی ادا دیروقتونہ تیر سول چه ماغوبندہ پد زہ دپا

شاعرانو تذکره و کاتبیم اود دوی احوال سره را بقول کاندیم مکرز مانی ماته فراغ نه
 مرا کا اودا بیلده می پد زمره کی و پد سیه سیه چید پر قند ابر د ظلم اود جنانو ریم نرو
 به او بیجا آرام نه درلود اونه فراغ گاهی به مغولو چیا و نه کمرل او گاهی به دگر گین
 دستم سوران وه اوس پر حق تعالی موبد خلاص کمر و له بغو ظلمو شخ او فارغ سوه
 زری و نه ز موبن اوز موبن ملک حاجی میرخان علیه الرحمة دوی له قند ابر و یاسته
 او پینشاندی ددوی له جور آزاد کړل نوز ماز پر فارغ سوله اندوه او قلم می لر و ا
 بهغه وقت پد زمانه ابرادی خبر سوز موبد د پینتنجا دسترگو تور امام المسلمین و
 ابن قاتل الرفضه والکافرین شاه حسین ادا م الله دولته الی یوم الدین بیت
 د پینتنو پادشاه حسین بتوک پد ملکاتو کی دی دی لوی ملک
 د حاجی میر غنلی نر وی سم نند خالق د تل دوی سلطان داعی
 نوی زه و غو بنیم خیل در بارته او ماته ی تشوتی و کا او الطافی بنکار کا
 پد دا خله اراده پوره کاندیم اود پینتنو شاعرانو حال سره را بقول کاندیم خله
 چید موبد پادشاه او د بنالم خیلو در پد سر شاه حسین خله الله ملله و سلطنته
 پیخه هم دینی وینا خاوند او د پینتنو د شعر شو قمن دی نو ما و غو بنیمه چد ژر ژر

لمی سی او د پښتو د شاعرانو احوال ټول کړی سې ښکاره دوی پر ماله د
 د یو شاعرانو د پښتو احوالونه راټول کړی دی او هغه وختونه
 زیدیم له وگړو یو ټکي می دیر ښه حالونه او رڼیدلی دی او اوس هغه هوا
 لمل الله په غوښتنی کابزم د دی کتاب نوم دی پته خزانه خلک په دڼ
 مراغلی دی پر پته و او نو ښکاره خالق تعالی دی لموله مسلمانان
 ن موږن د پادشاه سیوری دی تلوی او دا یم په دغه کتاب چما ؟
 او رځ و د بجه ۱۶ د جمادی الثانی سنه و ۱۱۴۱ هجری
 د دوو خزانو منقسم دی لمی خزانه په بیان د هغو شاعرانو په چیرا
 دوهمه خزانه په بیان کی د هغو شاعرانو په اوس ژوندی دی
 په بیان لښ د هغو اربابینو او ښځو په دوو د پښتو ژوند پاته

لمی خزانه

د هغو شاعرانو په پخوا تیر سوی او صوبه ته د دوی وینا دی ښکاره
 مشایخ قطب العارفین و زبدۃ الواصلین بابا هوتک علیه الرحمة

تولدی و او د تولد پلار بابا غلجی و رحمة الله علیه په پخپل وقت کبش مشر گنل کیدی د پښتو
 ټپک په التزکی دیزیدلی و په سغه پوری سغه کی او هغه وقت په لوی سو
 نومی کا د خدای عبادت او په التز او سوری کبش د قوم سزار او بادام و نقل دی
 په په هغه وقت کی به هر محل مغولو د لرغنه او پرغای ولایت کا و التز او اولان او کلا
 بری تالا کول بابا هوتک پخل قومونه را تولا کول او د سر غر سړی پر مغولو شخړه بوتله
 په دی جگړه کی مغول تالا سول او د پښتو گوندیو دیر و وشرل ماته پخل پلار داود خان
 داسی نقل و کاچه سور غری په دغه روح د مغولو په دینو داسی بلج سو چه پلو شو
 د امر به بری بیا د کاچه دی شخړه کبش پښتانه لږ او بی خواک و چه د سر مغولو
 پښتانه را غله او اخیستدی و کاندو یو شو غنبدلی د بابا هوتک خپلوان و مرل بابا هوتک
 په لومړی داسی بولله او په غیشوی د مغولو تتر نه شیرل غنبدلیو میر و
 چه داسندره او ریلله په جگړه تویدیل تر خوجه سور غری د مغولو په دینو و لایه
 او تولا ی پنا کړل هغه سندره زما پلار علیه الرحمة داسی راته ویلی
 بیتونه

په سور غری بل راته نن اور دی | | وگریه جو راته پیغور دی

پرکلی کور باندی مغل راغی
 غنیلو تنگ کړی دامو واردی
 په پښتخا کی پلخو دی
 آدم مرغی غنیلو مراسی
 توری تیری غشی ترلاسی
 زلمو په غشیو کړی وارونه
 وروړاندی کړی چل تترونه
 زما د زلمو دینی بهیری
 میرخی مزغلی او ترهیری
 پښتنو هلی پر غره جنگ دی
 مهال د توری دی دنگ دی
 زلمو پر تنگ خانو نده کړی
 د پښتخا محکم ساه کړی

هم په غرنی هم په کابل راغی
 مغل راغلی په تلوار دی
 پرکلی کور باندی مغل راغی
 پر تنگ ولاړ د پښتخا سی
 پرکلی کور باندی مغل راغی
 د تیر و تیرو گراړونه
 پرکلی کور باندی مغل راغی
 محکم او غرونه په سر کیری
 پرکلی کور باندی مغل راغی
 سور غر په دینو دوی ننگ دی
 پرکلی کور باندی مغل راغی
 دینن په غشیو مو پید کړی
 پرکلی باندی مغل راغی

نقل دی چه بابا هوتک د مغلو سره دیر جنگونه وکړل اود ارغند او پوری خوا ته
 ی وشړل او هر کله به د اترو او مرغی غنیلو پر دوی یرغلونه کړل او په غرونو

به مغول ننو تل بابا هوتک پر سپین بریری سو عمری نه او یا کال و په سنه ۴۰ هجری
 وفات سو
 ذکر دکاشف اسرار شیخ ملکیار پر دبا با هوتک
 مشر زوی او تر یغه پلار وروسته دی د قوم د مشرتابه بگری په سر کې له
 همدې چې ملکیار بابا دیر غبتلو او قوت مند سړی و په جنگو کې به له لسو تنو سره به و په هغه
 سند چې بابا هوتک وفات سو ملکیار بابا د پنځو ویشو کالو زلمی د همدې دایې پر ملکیار بابا
 د سیوری په لټو کې دیر خپلوان راټول کړل او هلته د کارینه و نه و کښل او خپل زلمی یې
 کښتو کړنو و کمارل مغول چې په دغو دانیو غوږېدن سول پر سیوری یې یرغل و کا او د
 ملکیار بابا سره دیر سخت جنگونه و سول په دغو جنگو کې د پښتنو سین وړانې سړی او ضعیف
 ولاړ مړی او بیا و ب ته ضعیف هم و خا ته وانه یې خوا ته هلته د خپل زلمی سره ټول او بیا
 راغلل مغولی و شړل او سیوری بیا و دان کړی
 همدې تعل کا پر په سنه ۴۹ هجری
 هجری کې په پسر کې تر ناک دیر دک سو په سختو نین و او په یوه میاشت کې پر نوموړو
 او خورا ګر غاړی غاړی بهیدي ملکیار بابا چې د تر ناک خنډ و نه راغی همدې سند
 ی و یلی
 سندره د ملکیار بابا

تر ناک بهیدي تر ناک بهیږي غاړی تر غاړی ۵ زما زړگی خو خپل لالی غواړی

که رسوده رسوده + دترنگه رسوده + خاوند دوج + چه در کی صومع زما نپله رسوده
 که نیز دی نیز دی + نیز دیلتون دی + نیز دی وری + چه ویر ژری پی غم زبون دی
 که او دی او دی + چه در می او دی + دا او سر به وچ کا + دویرین وند + بل دیر چه زور دی
 خنخنه یوسه + سپینی سپو بویه + ورته و وایه + چه ترنگ مال کرم + شاده خو لکینه
 که خرو خرو + او بوسوان کرمی + بل ملیاردی + پاته لیاردی + سوبی جان کنه
 نقل کا چه ملیار بابا دادا سندری و ویلی د خاوند به قدرت ترنگ یو او بد لر کی مزای او دلت درود
 دیوی شندی او بلی شندی په نله او غز و بسن بند سو پر ترنگ یو بل جو بر سو سیار بابا هم
 پردی پل تر سو او خیل مقصده واصل سو
 نقل کا چه یوه دوج ملیار بابا
 د خیل تره توخی کورته و لار او د خیل تره دوی نور بابایه لید چه غشی تیره هلمید خنی پنبته
 و کا چه تره دوا شکری بخه ویل د مغولو په جگره کی شامله تریم ملیا بابا دعا که ورته
 چه تره بر تل سو بمن اوسی وایی چه هر وقت به نور بابا په جگره کی بری موند او ماته دی د بیجا
 په یادنده
 هسی نقل کا چه یوه دوج د مغولو تارک پر سیدری راغی او مغدوت
 د ملیار بابا په کلا کی شک نه و پیرته له بشختیو نور بابا چه خبر سو ژری جان جهنم کورت
 ته درساوه او په یوه تنی مغوله شمل او دیری مه کړل د اهل دولتیار بابا دعا برت و

ذکر در مقبول سبحانی غوث صدقانی شیخ فریبون سهرابی رحمه الله علیه دپیتون بابا
 د کسی د عبدالرشید محمدي و خاوند تعالی ده ته ښکاره کمالات او کرامات وړکړي و د خدای
 په عبادت به نجات و نقل کاچه د پلار په ژوند کې لار نصحت سواو د خپلو اولاد د ورس
 راغی که کسی شخړه غوړي سر ته او کله به ولای د غندان غره ته او هلته به یی خدای تعالی
 ستايد او ښانده او په کال کې به یو ورته تلی د خپل تره بیتنی نیکه لیدنه به یی کوله او پسته
 به یی هم زیارت ته ورته تلی فریبون بابا د شیخ اسماعیل سره په د بیتنی نیکه نوځی د لوی و
 او ښه وخت په فریبون د کسی غره غندان ته راته تلی لا اسماعیل بابا په دوسی دیر
 و شریل سبی وایي چه یو وقت فریبون بابا او اسماعیل د سمرېن او بیتنی نیکه په مخ کېښی
 مات و د دوی کور و د کسی پر غره نو فریبون د پلار او تره لخوا په تگ او د نصحت
 ما وړون سوا اسماعیل نیکه داسی ماری وکړلی

که یون دی یون دی + مخکې بلیتون دی + له کسی غره شخړه + مخی فریبون دی
 که وروږه وروږه + فریبون وروږه + ته بلیتون کړی + زما ویر ته گوږه
 چه چې مرغی له + توری کړی له + همزوی پاچه + شخړه بری له
 د خدای د پاتړ + فریبون یاره + چه پیر مونکړی + زموږ کپول د اړه

نزه می رپی ری + یار می بلی ری + بیاتون یوردی + نجان پد سو جی ری
 نقل کاچه اسماعیل بابا فریبون بابا بسی غبرگون و کاوه
 تلویح دفریبون بابا

بیلانده ناره می و سو په کور باندی	نږه پو سپنم پر به شوه دی پیش په وړاندی
له خپلوانو به بلیبیم په سر و سترگو	دوان سترگی می په وینو دی ترهاندی
اسماعیل ستانا رومی زه کی سترگی کی	بیلانده فریبون یا له تاپردی کی
نږه سیرینی که می بیانده ستایادی کی	په پیر و د ویر به پری سنی نږه مراندی
نږه نږه په اړه دیون می د جی خج کاته	دیانده شور ی به اچوم و ترخ ته
ستاسی یاد بهی وی بس نږه و سخته	که دا محکمه غرونه تولشی لاندی باندی

نقل کاچه فریبون بابا و لار په مرغه کی میشت سوا ده لته هم وفات سو چه کال هجری
 ۴۱۱ هجری وروسته ی زامن هم په غوره کی او سید له او د کاسی اولاد بیارته
 و لاسه د کسی غره او پشین په لتو کی میشته سول او د کند او زمندانو د دونه چاره
 سول او د لاس د نگر بار او خیر او پینور لقی و نیولی

ذکر د قدوة الواصلین مظهر تجلیات الهی شیخ متی خلیل غوری اخیل سمنی علیه

الرحمة الله الولی شیخ متقی دشیخ عباس نوکی و چه عباس دکر اوی دخیل زوی دخیل
 دغور یا غور یاد کند ابن خربنوبن زوی و چه حضرت سربنی قدس الله سره له زو مشو شخ و
 زما پلاس علیه الرحمة و ماته داسی نقوه کا چه دخر بنوبن علیه الرحمة مرگ په مرغه کی و
 او اولادی هم په ارغسان او مرغه او پینین کی سره خپاره سول خنی وړبول د
 بزوب او کو بک غروته او امران او حسن دشیخ متقی ورونه پیر هغه غره او سیدل
 چه ورسته د مشر و وړ په نامه مشهور سو دخواجه امران غرا و بی بی خالا دودی
 خور په پینین کی و چه هوری ی زیارت دی یو بل و وری و چه گرام کی منج دی
 نقل کا چه شیخ متقی قدس الله سره په کال هجری ۸۲۸ هـ زیویدلی و او په عمر د پنجه
 شپیتو کالو د ترنگ له دود په غایه وفات سو او پیر هغه غونډی لوی منجه دی چه
 کلات باله سی نقل کا چه پیر هغه غونډی پشه او به نزی او د لای د لی پستانه او اولادو
 چه په دوی دده زیارت ته تلل د ترنگ له دود به ی او به ورسه وړلی یو ه روح
 شیخ محمد زهرده مشر زوی دده په زیارت کی دغه دیر توبی و که ی کتل د متقی بابا
 له قبره سره نژدی او به را دغور خیدی او هسلته بهانده پینه پیدا سو د او به تر
 اوس هم بهیری اوزا میری عاچینی نقل کا چه شیخ متقی بابا لوی زاهد و عابد

او پر خواندین سری و دود اولاد و لاله او پر پیشور او بدنی کی میشته سول او بلته
 له دوی شو لوی لوی ستانده را و بل شنه زهره شیخ امران شو روایت کا پر شیخ متی بابا
 لوی عالم او دین مرشد و پد غم ان کی یو کتاب و کنبلی پر نزم ی و د خدای مینه
 پد غم کتاب کی متی بابا چیل شعرونه هم و کنبل او داسی مانا تونه ی و بل پر درونه
 ی و بل کول دغه یو شعر مانجند پلاره او بریدی و پر نقلی کا ندنم

شعر

پر لوی غم و هم پد دینو کی		په لوی سهار په نیو شو کی
پد غم دغ او پر شیلکو کی		یاد ویر تر لوی په شیلو کی

مول ستا دیا د ناری سوری دی

دا ستا دینی تنه اری دی

جندی زرخون که پد بیدای دی		د برینا خواته پد خندای دی
شرنک چه خردی پد ژمادی		دا مول اغیز دینی ستا دی

موله بنجل دی ستا له لاسه

ای د پاسوالو پاسه پاسه

که لمر سرو بنامد مخی سپین دی | یاد سپو بزمیه تنزی و رین دی

که غمزدی بشکلی پیر تمین دی | لکه هنداره مخ د سین دی

شاد بیکلا دالپو شده ده

دای یو سپکه ننداره ده

دلته لوی غرونه زر غونیدي | د شرفند و بزمی پلکس چلیبدي

بورلوی شاه و خواگريزي | سترگی لید و ته ی هینیدي

لوی خاوند له توره تری

تل د نمری په بشکلیده ی

خاوند بشکلی تا جمال دی | بشکاره ی لور پلور کمال دی

که وړخ که شپه که پری کال دی | سادق رت لکلی شال دی

شاد لور و نو یو رناده

دلته چه جوړه تما شاده

نړه می داستا دیني کوردی | سړی د عشق په سو خندا وړی

رپي و تاته ستا پر لودی | بیلیدي پشه دی وړی پلوری

ستاد جمال پدید و بناد دی

که ندوی دغورنور بهیاد دی

پد غرو کی ستاد عشق شیلکی دی | ددی نری پد عشق سمی دی
که غمت که وور که پنهنری دی | ستاد جمال خری هرشی دی

چه پردیانی سترگی پری سوی

ستاد جمال پد ننداری سوی

نه هسک نه محک و تورتم و | تیاره خیره و لول عدم و
ندا البیس شی آدم و | ستاد جمال سوچه پرتم و

په سو بنکاره بنکلی دنیا سوه
دینج پر لوری دنیا سوه

مزه چه خرند پری دنیا سوم | د بنکلی حج په تماشا سوم
ستا پر جمال بانده شید سوم | لجنلی سستی راجلا سوم

په ژمی ژامی م په بیلتون دی

بیمه پر دیسی بلخی تون دی
ای بهیاد

و گریه و ملی متی شاری | سورہی می اور ی غامی غامی
 شہ غوامی شہ وای شہ باری | جیل تون او کور وکل مزای

چو مہنی چہ بیل سی یند خواسی
 تلی دہن پہ لور شہامی

نقل کا وہ سی چہ شیخ متی علیہ الرحمۃ کتاب دھدای مینہ بد تل ددہ پر بدیرہ پروت و او کو
 بد ہفہ پار کی بد غول او ہر چاہ ویل نو بہی ژرمل ہفہ وقت چہ منول را غفل ہفہ
 کتاب ی داخست او دور مستہ نسوہ شہر کندہ پر شہ سو

ذکر دجہان پہلوان امیر کروا زوی دامیر پولاد سورہی غوری نقل کا مذہدہ الواصلین
 شیخ کتہ متی ذی غور یا خیل جیل کتاب لرغونی پستانہ کی چہ دی نقل کا لہ تا یخ سورہی
 شہ چہ پہ بالستان ی تلی او صوند لی و شیخ کتہ علیہ الرحمۃ ہسی وای پہ بد تا یخ سورہی
 کی را وری چہ امیر کروا دامیر پولاد سورہی زوی و چہ پہ کال ۱۲۶۲ ہجری وغور
 پہ مندیش کی امیر سواد جہان پہلوان ی بالہ وای چہ وغور کو یونہ او د بالستان
 او خیار او قمران مانی او بر کو شک ی قبول وینول او در سات لہ سہول ی
 بد خلافت کی بدیر کو مکنہ و کرل نقل کا چہ امیر کروا بدیر غبتلی او پہلوان و بدیرہ

تن له سلو جنگاورو سره جنگیدې څو ځای نو کړوړه باله په معنی ده کلف او سخت وایي په
 امیر کړوی به په دوو بی ن مین دروړکی واده شته دی مایخی درلوده په کتبت دنده یېش پشان
 و او په دغه ځای کېنې ښکاره کاوه او عشرت پتایخ سوړکی کی راوړی په د ا امیران له پیر
 پخوړ او باستان او بستنکی و او د هغه سورمخو له اولاده دی په دسرا له پښته و
 امیر پوړه په هغه دعوت کی شریک و چه ابو العباس سخا دینی امید سو جلوه کی له او ابو مسلم
 ی هم مرستی و پتایخ سوړ محمد بن علی البستی داسی کښلی دی چه د عباسی دعوت پجنگو کی چه امیر کړل
 د میری سوړی و کړلی نو ی د ابیتونه وویل چه د یارنډی بولی هغه دادی په شیخ کته علیه السلام
 تاریخ سوړی را نقل کړی دی

ویای نه د امیر کړوړه چا پهلوان

زه یم زمری پردی نری ملا اقل نشته	په پهنه دنده پر تنه او پر کابل نشته
بل په زابل نشته	لما اقل نشته
غشی دمن می خې برینا پر میرمنو باندی	په ژوبله یو غم یرغالم پر تنیتد و نو باندی
په ماتید و نو باندی	لما اقل نشته

د ماد بریو پر خول تاویری بسکت نمنه ویو یای | د آس سوړی محله یېرودی غرونه کاڼم لکای

کرم ایوادونه اوجار
لما اقل نشته

عرج و بایان و تخار بولی نوم زما پده اودوم

لما اقل نشته

دجیره الرود پر بنودنم تنبلی پلن رانچه

لما اقل نشته

پیاداری می لومادی دکل و سور و لیه

لما اقل نشته

دوی پادینه بنده بامم بنده روزنه نوم

لما اقل نشته

نمی زما د نوم می بولی پر درج ستایوال

لما اقل نشته

زما د توری تر مشول لاندی دی برآ و جروم

زده پیشه ندویم پر دم

پرمه و زما نشی لونی داری دین رانچه

رپی ندون رانچه

دند و ج سوبه می دتوری بیخ سور و کره

ستر می تر بور و کره

خپلو و گرو لور پر زوینه لوم

قلی و دند نوم

پر لوی غرو می وینا دومی ند پخنو و پتال

پورنو شو میا شو کال

شیخ کته علیه الرحمة تاریخ سور نقل کاچه امیر کرو عادل او ضابط او دینی وینا خاند و

ده به هر کله شو دند ویل پیکال ^{۱۵۴} سده هجری دپو شیخ پیچکو لیس می سو و تر دد و روسته

ی ندوی امیر ناصر ایوادونه ضبط لول او د غور او سور او بست او زمین داوور پر محکو

خاوند سو

ذکر شیخ اسعد سوری علیه الرحمة شیخ کتبه کتاب کی در غوغی پستانه تیاج سوری
 بی نقل کاچه اسعد سوری پغور کی اوسیدی او هلتد و سوری خاندان پادشاهی کی دیر عزت مند
 و شیخ اسعد محمد ندوی و پیر پلال ^{۴۲۵} هجری پد بغین کس وفات سو شیخ اسعد
 علیه الرحمة دیر بند اشعار ویل نقل کاچه سلطان محمود غازی پیر غریبانی دایر محمد سوری رحمة الله
 علیه سرد حکمران و کچه او پد آهنگران کی محصور کا پدی وقت شیخ اسعد هم دایر بکران پد
 کوت کی هفت پد سلطان محمود علیه الرحمة امیر محمد سوری دینو او بندی ی بوت غزنی ته
 نو امیر محمد سوری پد خوارزم و راد عادل اوضابط امیر و له غزوه دند مر سو شیخ اسعد
 پد دوست و دایر محمد سوری پیر مرگی داسی ساندی و دیلی پدیوه بولله کی چه قصیده
 پد عربی ده و کذ فی القصیده

د فک لچارو شه و کرم کو کار	ز مولوی هر گل چه خاندی پد بهار
هر غمخوار پد پدید یا غوریده و کار	ریشه ی ی پانی کاندی نار پزار
دیر خوند فک پشیره شند کار	دیر سروند کاسر خاور و دلاندی زار
دواکن سره نول پریاسی مری	دبی و نودینی قوی کاندی خوشخوار
چه لبرمدی زمردی پی زنگلو کی	لدا و کوبی داری تیرو جبار
هم ی غشی سکینی دال دژ و بلور	رستان شنی صفا کاند کا پدار

چې ملاوی نیکو پری پښتلیو

پیره گردبنتی پری یاسی لږمه
ته تیری ته ظلم کاندې ای فکله
پویر تر لور لور نمری پزیر لار په
بیچ روغی په زړه نشه سوله خوره
له تیر پودی اوښی خاشی له اور بڅیو
بنده لاس واخلی لڅور بنده لوری
بنده زړه ورسوخی په سپا باندی
بنده وصل کړی مین لبل مینه
سوله لاس دی پرانده ژوبل نیکو کوی کا
کله خوشی کاندې مراندی د زکیو
کله تکی وایجوی پر نان و لیر
کله غورځوی واکمن له لور پلاز د نو
زموږ پیر زړه و لور دنن یا و غشی و د شیت
پر سوریو باندی ویر پر پوت لپاسه

د افلک پر وکاښه کای گزاس

نډی غشی نه لندی وی نه ی سپار
سوله لاس ندی بیچ کل بلیه خا
پر نسلو او سوی د غم ناتار
بیلوی په ژباړه مین لپار
چینی ژامی پورت ورت سوله شمار
بنده ملاکړی لبی و زولو له ترار
بنده پیر لورنی له گردبنته له مدار
بنده درملی تپونه د افکار
هر پلوته قبی زړه ونه چار خار
کله تیر باسی وگری هو بنیار
کله شیر کړی گریوان د مخنی چار
کله کښینوی چا ورو کی بادار
و د ژوبله په دی غشی هزار
محمد واکمن په ولای پیل دار

یو وار سو اسیر پلاس د میر شمنو
 په سهاوی و دان آنگران و
 د محمود د ژو بلور پلاس کنبیت
 تنگالیو لره قید مینه ده خلک
 سر زوی غوره خاوری هویره کا
 پدی ویر د غور وگری تور نخری سول
 گره شاخشی رضی او بنی لوی غور نو
 نه بهند زر غا د غور نو د بهر یاده
 نه غمخول بیا زر غور نیزی پلا سینه نو
 نه له غور به بیا راجی کاروان و سبکو
 د پسر می اوسه تودی او بنی تو مینه
 داپه نشه چه محمد و لاله له نری به
 نه بنکار نیزی بهند سور د سور پلوتو
 چه به نخلیو په تنخا پکی خند له
 بهند غور به دیر ناتار دوا لکن کنبیت
 لاس د مات سه ای فلک چه دو کا

انتقالی و کر قبر له بلوار
 په تیکند و پر دست جهان او تار
 چه غنذ قدی باتلی په تلوار
 سدی و الوتله هسکه پردی لاس
 د زمریو بیر یو کله وی توار
 پدی ویر نا تیاره سوله د بنار
 داکر دنگی ساندی لی پشور بار
 نه د زکیو پمسادی کمتبار
 نه با می بیا صیده کا په کهنسار
 نزا درومی غور ته بیا جوی دشار
 مر غلری به نیسان نوری شمار
 په ویر نه ی سو غور لوتل سو گوار
 نه طلیزی بهند لمر پردی دیار
 چه به پیغلو کا اتن قطار قطار
 بهند غور سو د جان دم غندی سوار
 محمد غندی زمزی د مری بنی بنکار

ای دغور غمناز پر شره سنوی غبار
 لاندی باندی سپر ورک سی داشعار
 چه شوک نگر می په نری باندی قمار
 په نری به ندوی ستا د عدل سار
 هم پر تنگه دپه تنگه کا خان جبار
 هم بویاری ستا پیونم ستا په تبار

شین زړگی نلک ولی لا د لاری
 محکم ولی پرین دلو پیر لوزی
 چه زمري غندی واکمن مخی لچان
 صبح پتای محمد دغور لمړی
 ته پر تنگه وی ولای تنگ کنړ می سوی
 که سوری د تنگ میر کاندی دیر منل

په بخت کښ دوه تون زغور واکمنه

هم پتادوی دیر لور د غفار

ذکر د ښکارندوی علیه الرحمة چه دغور و پوه سپیدی چه شیخ کله متی نر؟
 رحمة الله علیه کښای دی پکتاب لرغونی پښانه کی چه پتایرخ سوری کی دی چه ښکارنده
 بیستمه دغور و او کله کله به پیغونند او بست کی هم اوسیدلی پلاری احمد نومید او
 دغور دین و زکړه کولتدال و ښکارندوی د سلطان شهاب الدین و الدین محمد سلم شنبکا
 بیا د شاهی کی محوز او د درناوی خاوند او بهغه وقت چه بهغه سلطان پر بندیر غل کاوه
 ښکارندوی چه شاعر او عالم سوری دهم د بهغه سلطان په لښکر وکی واده سی
 وایی چه ښکارندوی په مدح کی د سلطان محمد سام او سلطان غیاث الدین غوری

دستای قصیدی لری په بوللی دی محمد ابن علی وای پرېست کښ موده دېلو لغوت
کتاب ویدی اوده مخه شخړی دغه بوللې په د محمد سام علیه الرحمة ستايند د کښه

القصيدة في المدح

بیا و لولې په غرونو کی لالون طیلسان زمر دی و اغوسته غرون مغیرو باندی و بنکمل بنون زرغونو بنو کی ناشی زلمی جون هسی و گانل غتو نوسره پسولون پچلا سی سوه رانده خپاره ستون په پرېسک باند خیل یی سپین گلون لکه اوښی دین په مگر بوانون له خو بنید سرو هې له سینگون تو ارا غله له ختنه کار وانون پرتی مگر میچ سو په پو کرون وچ بیدیا او غنی کر له جنتون بکیم چوڼی پر په بڼی و کاو غون	پرې بېکلم نکی بیا کره سگارون مخکده شنه رښو نه شنه شنی سوی دنیسان شاطی لاس د مجید و دی د غتو لو جندی خاندی وریدی ته لکه ناوی پر سور تیک په تنزی وکا مړغری پر اور و خو نو لید زرغونو محکو کی حل کا لکه ستور یه سپینی و اوری و لیمیده کاندی بهیری بر پلورنځی والی بهاند خاندی هر پلو د گهو و بزم دی لوللی د میچ په پو به مړ و ژوند بیا وند له مړ و خا و روی آغلی گل راویست سری جاجی پر راسته کر را شتگر و
---	---

په برېښه چه بنځ د چوڼيو لغو بڼه سي
 د زلميا تاپي مغلي دى پرېښه يو
 د پو پو حج سور کړي پسرلى دى
 د بندار و په تير غرون سپين دېرنگ دى
 پنځورنگ غورنگ لخواي خلکو نه باسي
 نډې چوڼي پستايه د جنديو موها سي
 د شنب د کهاله ختلي لمردى
 د بندو اوروى درست ايو او د غونگر
 پزابل چه دېرې پر نيلي سپورسي
 نه ي شوک حج تدري د مير شخړو
 د اسلام د دين شهاب دنړي لمردى
 هره پلا چه دى پرېښه د سدير غل کا
 په پسرلي چه ي تيزون په انگ و کا
 نه به د تلخي غندي روڼ ستوري په سکر خلی
 نه به راوړنى جگر د سيند پلورې

تو اچنډى سره پيو دى اشکون
 لکه پخيله غتې کاندې مکيزون
 يو دېل پخاره اېجوى لاسون
 چه پړاوو د باندې حل و کالرون
 لکه شېن باقى شبا کاندې سيندون
 نډه موهرسم د سلطان پخصتون
 د پسرلي پدود و دان لده رغون
 له قصداره تر ديل ي يو نون
 پلاهورى د ميراني گزارون
 نه ي توري ته تينگېرې کلک د لون
 نور ستهان ي کړ نا بېجا دون
 د لوى توره نړى په شهابون
 خاره خاره کترى سولل د زون
 که شته پورته سى لغوزه دير ميرون
 نه به نړى شوک دهند خاره بهرون

به شوق زلمی دغور سره راغونو کا
 یو خوا ند شهاب الدین دی پوی و کا
 به جو پو جو پو جگر کی بند تیون کا
 نن پسند بانڈی تیر سوزی یرغل کا ندی
 قیان سندی هم لواره ایلائی کا
 پهر کال آهک دده بند راغلی کا ندی
 پستو تخا بنگلی زلمی به زغلی سنده ته
 زرغونی ختی اغوستی وی دی خرونو
 بر گنج چه لمر شر کیری له خا تیشی
 که بر جیروی له غمده وی که بر مل وی
 د شهاب جگر به ند کینی لر غلو
 زمی کله کا بی خان له یر غلریو
 یا به جگ کا دبر یو رنپی پهنده کی
 یا به وران کا بود تو نون د بمبهنو
 پر نا اوسی ته تل دین شهاب

دد او تو سوزی به چری کا خلون
 به بر لوری هر ایو اده یر غلون
 به دغور بادار میحت و کا ز غلون
 به پر تمی زمی یردی به زنگلون
 پر او به و سوزی دغور یا نو بنده یردن
 غوری وی به تشنه و خیل پاسته سامون
 نو آ غلیه پیغلی کا ندی اتنهون
 بت بید یا هم پیو للی وی خانون
 شو چه یونکا دلوید یحیه چخندون
 که لرمل که لمر لویده که تر ملون
 ند به یردی دازلمی خیل بهیرون
 شوی نکات متبون و یر سرون
 یا به یریزدی هم پدی چار سرون
 یا به لبره کا ندی پو سوز او اودن
 نوم دل وه پر دیرج به خند لون

خوراندی ستا پتوره دهنه لورید | | شوچه نست کرمی لدنمیری بود تو نون

ستا پزیرمه دغاوند لوی خجتن وی

مورخو ستا پیرسته یونده شوچه یون

ذکر ذبده الفصحاء ابو محمد باشم ابن زید السروانی البستی رحمه الله علیه
په لرغونی پیتانه کهنه سی حکایت کا شیخ کتدر رحمه الله علیه چه ابو محمد باشم دهلندی
په سروان په ۲۲۳ هجری قمری زیبیدی اوی پد بست کی لعلما و فصحاء

لرستند و کرمه او وروستند و په عراقی یطوطود یو ائمه شیخ سمیع و کرمه او ابن خلاد

چه خرگند و په ابی العینا سره ی په بغداد کهنه غرونه تیر کرل اوله همدی د عربی بلاغت

او اشعار و لوستل او په کال ۲۹۴ هجری قمری لد عراق یا مدینه منی دری کال ورسته

په بست کی وفات و لوستل کا چه ابو محمد پیری افارسی او پیتو شعرونه ویل او همدوقت

چه دده استاد ابن خلاد پیر کو وند سونودن به بی خدمت کا او د همدغه شیخ بدی خوابه

شعرونه په ادب کی د عربی او ریله ابو محمد عربی شیخ په پیتو دخیل استاد دیر شعرونه هم

را ورمردلی دی ابن خلاد چه یو ظریف او ادیب سری و پیوه شوی درهم ستایلی دی

او ابو محمد هغه شعرداسی په پیتو را ایه ولی دی

شعر

دخاوند پلاس کبیر ز او در همون ددرهم خاوندان تنه کی پویه پرنری کی پنخو پیش ندون داویناده رشتاینه لدرشتون نوزروایی داخو سونی دی تیران ددرهم دخاوند برخای پرتمون ده وسله که شوک پکانی قانون	ترهم بنه دنیا کاندی پیری ویند ترهور ورلدور سخی وینای اروی که درهمی خنی درک سوسی نسلی که بوی سونی و بوی خلق ویدی که بی وزلی و ویدی رشتیا منبره بود درهم تنیدی چپالده لویه برخه درهم تره ده که شوک ترهور کیرین
---	---

نقل کاچه ابو محمد پیر پشته یو کتاب کسلی وچه په هغه کسلی د عربی استعاره فصاحت او
 بلاغت بیان کړی وادونم یو د سانو و بزمه

ذکر د عارف سر باغی سر بان الداعین شیخ یتمن رحمة الله علیه زما پلار

قدس الله سره کتاب دبستان الاولیاء چه شیخ المتاح دبستان بیخ کسلی دی پچال

۹۵۶ هجری قمری داسی نقل کاچه شیخ یتمن د شیخ کاکړی علیه الرحمة نړوی و خله

چه دی د غور بری خوا ته ولاړ او هلته بیشت سونو خلقی اولاد اوس پکا کړد کسلی

نشتمیری خویده اصل دوی دکاکر اولاد دی اوتیقن رحمة الله علیه زاهد اوعابد اولوی و
 نقل کاچه کاکر بابا لاروندی و تین لغوره راعی اوپو و بکس دکاکر بابا میدندی و کیه
 بیا و بی اوپو کجرا کس و اوسید او دغل و اندین حسین شام پزماند کس دفات سو
 دتین بابا دغه شعرونه زما پد رنه بستان اولوی و تخی نقل کول و ماله شخ و اوریدل
 شعر

گهیخ زما دلمر خیره سو ه زما پرکور دوسر ناره سو ه
 و بلیتون و رخ تور د تیاره سو ه
 ربغ سونا شاپه چه بلیتون رعی
 زمره می لری ویرینی شین دی پزیا شاره شخ ناورین دی
 زمره غون له او بنوی سادین دی
 پنول نویزیم چه تا خون زعی
 نه به بیایم نه به بیا راسی نه به تیاره شپه زما رناسی
 نه به شهی راته پخلاسی
 بلییدی پیری اوس دیون غی

دقتبتن پارسوی هیرمی نذکری آغلیه مخ پیر پد یانذکری

اور بل دی پرینودی وانذکری

پر ما دبل اور کر وون راغی

ذکر دکانشف اسرار عرفان شیخ بستن بی شیخ قدس الله سره العزیز زما پلار علیه

الرحمة لقد ما تخریت کا چه شیخ محمد بستان په قوم بی شیخ وید سنور اوکی کور و دده پلار

محمد اکرم رحمة الله علیه هم دضای ولی و او دسنور اوک راغی بلنمده پر غایر په یوه کور دله

بسن رسیدی او د خالق په عبادت به اید و نقل کا شیخ بستن له پلار و دیر فیض و موند

د په طرائق و لای هندوستان ته او هلته په بنلو پناز گزیدیدی او آثار د قدرت بهی

تماشا کول او بغه وقت چه وطن ته راغی په ۹۹۸ هجری ی او یاء الله په بیان

کتاب دبستان الانبیاء و ائمه بنی اوزما پلار رحمة الله علیه دغه کتاب په سنور اوک

کسب دحسن خان بی شیخ په کور کسب لیدی وچه په دی کتاب کسب شیخ بستان علیه الرحمة

د دیر و پستیز او یاء، حالونه او کرامتونه او خوارق دعاوات کسبلی و او دیر دیر

اشعاری هم را نقل کیدی و لنور و شاعرانو او چلو شعرونه دغه شوما د چیل پلار

له خولی و اوریدی پر د شیخ بستان رحمة الله علیه دی

شجر چه به لای بولی

او بکی می خاشی پر گریون یو ورتظر که پر ما
 دینی اوردی زما زدی وریت په انگار کینا
 خود بدو یلیرم چه می زده پر تامفتون کینا
 او بکی می خاشی پر گریون یو ورتظر که پر ما
 وکد نظر زما پر حال چه پرت رنحو رکیه تل
 زده می خاشی دینی سودو بنوخیل سید تل
 او بکی می خاشی پر گریون یو ورتظر که پر ما
 له درد سوز تل نادری او غلبی و همه
 یو آن می چیری نه آرام نه تیکادونه نیم
 او بکی می خاشی پر گریون یو ورتظر که پر ما
 د خود دوزخ حال تهی ای باد را آگاه
 دخیل عزت پردی بستان ته که دهمین شدن
 او بکی می خاشی پر گریون یو ورتظر که پر ما
 راسه گذر که پر ما

راسه گذر که پر ما
 بنی تار و نار کینا
 خان می زبون کینا
 راسه گذر که پر ما
 پویر ناسور سید تل
 چه اور جلیل سید تل
 راسه گذر که پر ما
 کربوی سوتی و سید
 مزاحمت کردند و نیم
 راسه گذر که پر ما
 می دی دز لو همراه
 کرسی دهان دگوا بنش

دکردا میرا نقی شیخ رضی لودی علیہ الرحمۃ
 سدوخان پینہر صفا کتب پہ ۱۳۸۸ھ ہجری قدسی علی صاحبہا التجدد والصلوة والسلام یو کتاب
 ویکس چہ کلید کامرائی نوم ویدی کتاب کامران لکتاب دشیخ احمد ابن سعید اللودی چہ
 ۱۳۸۸ھ ہجری کی کتبلی و لومہ ای اعلام اللودی فی اخبار اللودی دی ہسی نقل کا پہ شیخ رضی
 لودی دشیخ حمید لودی و راجہ وچہ شیخ حمید پھلان پاپا سو فوی ضل زورہ پستخا تہ دلیبری
 چہ سخوغہ خلق داسلام دین تہ راوی شیخ رضی راغی دودہ کال وکسی پجو وگر نہ یہ ادہلتہ
 ی دیر مخلوق سلمان کمر نقل ہس ہانفہ دشیخ حمید زوی پھلان کتب دملاصدہ لہا ستا نحو
 سرکہ کینوست اولاد کی شخہ دالحاداد اسماعیلی فرقی عقاید زدہ کمر لہا وگر حمیدی
 دودی پہ اعتقاد اولمحد سوچہ شیخ حمید رحمتہ اللہ فات سو فوی پر خای دفتر کینوست
 او دالحاد تریج ی غورہ کمی او قراطلہ ی راوتل شیخ رضی علیہ الرحمۃ چہ سوچہ سلمان د
 خیل ترور رضہ تہ ی داسی پارہ کی وکینل ادوی ستون

پاسر کی

دالحاد پلوردی تر پیل	نکوہ دی زمرہ کورادہ
مربہ رونکی پہ نہ یار نہ	تا پتور و تو رادہ
لرغون و لی گردہ سیدی	چہ دی گو بنی الہ ادہ

بمختار

سېغه گرده دی ادس آید که
 لودی ستا پنا مد پیک سو
 لفر ندو یی له کهبال
 زهر بر غاده تاله گرده

چه پلرودی رنایه
 که سر شو مو درناوه
 لودی نیسی په کاوه
 دور خلوی پد سغاوه

شیخ احمد لودی سی نقل کاچه لفر لودی سی د شیخ رضی رحمه الله علیه خبر کون ده

دالحاد پتور تون سوم
 زما د بنده سی تورا کی
 له اسلام نه تر پلیم
 گرده می سغه لرغونی دی
 د اسلام پر بسک به ظلم
 دلودی ندوی سنتی پیم
 قرانی د بن پر دای
 دای تورتاسی دره پوی
 ده د بنغو دیناوی مغزه

زه لرغون خو ملحه نیم
 که ملحه نیم د د بنده نیم
 تورا نو شخه پد تر پلیم
 ادس هم کوره پلرغونیم
 د تورا نو ته تیار نیم
 د حمید نه لوی کهبال نیم
 زه لکړه په آید نیم
 زه من ستاسی په تلد نیم
 زه لودی پید شو زه نیم

غفر الله لهما ضحین در رحمة الله علی الذین انقضوا بحبل الله المتین

ذکر مقبول را باکی شیخ عیسی شوانی رحمه الله علیه
 لغت الله بر وی نوسازی پنجن افغانی کبش پر پر دوسران دجهایک پادشاه
 ی و کبلی پر شیخ عیسی یقوم شوانی و او پر دالمی سکونت کا او دشر شاه سوری
 پر ودان کی ووندی و هسی وایی پر شمر شاه تد خلغو وویل پر عیسی شراب خوری
 کا شیر شاه خلق و گمارل پر دلا سسی او دشیخ شراب وینی پر راغلل شیخ پچیل
 کور ناسته و دصراج او پایله ورتد پراته ده خواهری دپادشاه سرن پر راغی وکیل
 ای شیخ پدی پایله کبش شر خوری شیخ ویل راسد ته همی و خوره سیری پر صراحی بیکه
 پر پایله کی شیدی راتوی سوسی دلا سی او دغه حقیقت ی پادشاه تد بیان کا
 معزت الله کبلی دی پر شیخ عیسی رحمه الله علیه نوی ولی و او د خدای پتو جید کی بنه
 مشو ند پر پنتو افارسی او دهنده وی ویله دپنتو یو شعری دادی

پچیل کارگری پچیل انکارگری
 کله باد ز بیم کله می خوارگری
 ۱۱
 کله می نوز کرمی کله می ناز کرمی
 تخته تادری په صفتو نو

عیسی پیران دی پدی شیونف

کله می یار کرمی کله اغیار کرمی

ذکر د سلطان السلاطین سلطان بهلول لودی علیه الرحمة الله الولى
 په مخزن افغانی کنش نعت الله رحمة الله علیه سې کبلی دی چه ملک بهلول د ملک
 کالازی و په پهنه وستان د سلطنت لوانه سکه کړه او د هغه ملک له لودی
 طایفی تخته و نیویری زمانی دی لودی تیر سلطنت هاپهنه کنش ملک بهلول پ
 سرهنه د اسلامخان تروفات راهی استقلال و موند او تر جنگو په وروسته
 پر دې خطبه اوسکه و وبله پانی پت اولاهورا د پانی زوهارا و ناگوری
 د هان تر ضد و پوری و نیول او د هند و انود را به مانو سره ی سخت جنگونه کړه
 او د دیر ش کاله ی پهنه وستان سلطنت و کا او د یر عادی د عالم پادشاه
 پکال ۸۹۴ هجری قمری د قات سوله په وای

بهشت صد و نود و چهار رفت از عالم
 خدیو ملک ستان و جهان کش بهلول

د سلطان بهلول علیه الرحمة و قات په تبه د جلالی قصبه کی و او محمد رسول
 هلا تو ان هوتک پخیل بیاض کنش سې کبلی دی چه په پهنه وستان د بر ستا پچوسم
 خلیل خان یانزی سې رباعی انشاره او د سلطان بهلول پادشاه
 په محمد کنش و ویده

رباعی

خیزی اور یحییٰ ژاوسی له پاس کولید بونځ کا بلیتون له لاس
پد بغه لونی کوهر پچول ستا دهر سبا کاستا ز صوبه مواس

سلطان بهلول رحمة الله علیه په دار باغی د لغو بده پجواب ی دار باغی سمهستی وویل
رباعی د سلطان بهلول

ملک بزرغون کرم په درکړه راس کوره اور یحییٰ د داد له پاس
خول می د عدل په دروړون دی جهان بزیب بوی ز مال له لاس

ذرد خان عظیم مکان خوشحال خان بیگ علیه الرحمة
محمد رسول بونک پخپل بیا ض سې کبلی دی په خوشحال بیگ دشهباز خان
تله زوی و چې په ۱۲۲۰ لمه هجری پیداسو او د امان خان خوامرینی او غبگلی و
خوشحال بیگ شو کال په هندوستان بندی و او بیای له مغولو سره دیری جگړې وکړې
او د اورنگزیب پادشاه سره ی تر مرګ د بنمنی وکړه او په دغو تاوکښی مړ سو نقل
کاچ خوشحال خان بیگ د خټکو سرداری کړ له اوهم دیر زامن ی درلود
په لټول شاعران و او پخپله خوشحال بیگ هم د غزلو دیوان لرئید په دده

رباعی

خضری اور یحییٰ ژاوسی له پاس کولید بډخ کا بلیتون له لاس
پد بغه لونی کو هر پچزل ستا دهر جبا کا ستا ز موبنه مواس

سلطان بهلول رحمة الله علیه په دار باغی د لغو بډه پچواب ی دار باغی سمهستی دو لید
رباعی د سلطان بهلول

حک بزرغون کریم په درکه راس کوره اور یحییٰ د داد له پاس
خول می د عدل په دروړون دی جهان بزیب موی ز مال له لاس

درد خان طلیس مکان خوشحال خان بیگ علیه الرحمة
محمد رسول هوتک پچیل بیا ضیسی کبلی دی په خوشحال بیگ د شهباز خان
تعلیم زوی و چه په ۱۲۲۰ لمه هجری پیداسو او د خان خزامینی او غبلی و
خوشحال بیگ شو کال په هندوستان بندی و او بیای له مغولو سره دیری جگړه کړی
او د اورنگزیب پادشاه سره ی تر مرگه د بختی وکړه او په دغو تاوگنې مړ سو نقل
کا چه خوشحال خان بیگ د خټکو سرداری کړه او هم دیر زلمی درلود
په لږول شاه اران و او پخپله خوشحال بیگ هم د غر لودیوان لریده چه دده

غزلونه دیر بند دی او د هغه هزل بهم په شردایي او قفا پریم دیر نقل کا چه
 خوشحال بیگ د سخلو په بند کښی واده در نته بهور پکوت بند و پستانه ختمان ولاړل
 اوده ی ا بهغه بند یخانی راویوست او رنگ زیب نسو پخبر شو چه دی خیل وطن
 ته واورسیدی او هغه پادشاه سرمی جنگونه وکړل خوشحال بیگ دلی اکوړی نومبری
 او سلته ختمان پراته دی پختکو خوشحال بیگ عالم او شاعر پید سو روایت کا
 چه خوشحال بیگ هر اید په فقه کښی په پښتو را و اړ و له اده ریر کتابونی د کښل
 او په کال ستله سهری وفات سو محمد رسول هوتک پخپل بیا ضر د خان علین
 مکان داسی شون کښلی دی چه زه ی بهم پدی کتاب نقل کا نم

غزل

په خبر دی در اقلور باند وشی	پناه لمانه می سترگی په خانه شی
د اصحابی د هم گندی پر وشی	ته خواص لمانه ولاړی سرور شوی
لله کښت چه باران سره اوبه شی	په دیدن د محبوب و کړمه تازه شم
که په پښو در صنی در هم زړه می نه شی	کوره تارا باندی کومی کوهی وکړی
که د زنی سبب ی بیا د ما پخوله شی	په ارامان د هغه وقتیم دیغ دینا

خیل یار جدایی بسی کاری
 بخته بوزر مدد بیار سره و کره
 لکه روح چه له وجود پواته شی
 چه پنخیز کنی یی تلمی یاروده شی

د خوشحال سلام پوارو بنویارانو
 گندی بیامی پلید و سره نه بندشی

وله ایضا

که مسجد کوهی کندیر
 یومی یاوند پهره کهن
 واپه یودی نشته غیر
 چه می وکره زهره سیر
 بخته خای پسر گرزم
 چه تر سره سیدی طیر

خوشحال یو دینی خوشحالی

و سرند و ردی غیر و سریر

و من را عیانه را مملاند

چه مرصاف دی یا تر سنده دی
 دبد دیر یودی پتنگه بلا ته
 یاری له و سه و سر سنده وی
 بتر تر دانه شکم بنده وی

وله ایضا

هونیار مجید پد ورمونزیاتده کا
 درموند وایم که شوک مخ سانه کا
 محتاج دنورو نورو نغریوشی
 سری چه خپله کتوه مانه کا
 ذکر دزرغون خان جنت عکان چه پد قوم نورزی و روایت کا
 دوست محمد کاکم چه پخپل کتاب غرغبت نامه بنی کبلی دی چه زرغون خان دنوزاد
 نورزی واد پکال ۹۹۱ هجری مبارک و لاپ هرات ته اوله سفره حای عراق
 وخراسان سفر وکا اود اوز بکو پچنگو کی زرغون شکاره بره بند مساند و غیرت
 چه شیبانی خان سیستان ته ورسیدله زرغون خان لده سره جنگونه وکړل
 چه داون بکو بنکر هیروم ل دوست محمد کاکم هسی نقل کا چه پد ۹۱۲ هجری
 زه و له یام هرات ته پد لجران کبلی می د ملا یوب تیمینی شخه دزرغون خان د
 غزواو شورو دیوان ولید چه اوراقی ویشمیر درې سوه هم د دوست محمد کا
 مدایت دی چه زرغون خان دیر ضعیف سواد پد ۹۲۱ هجری پد دیر اوت
 کبش وفات سو دوست محمد کاکم پخپله غرغبت نامه کبش دالاندی دیوخ چه
 شوی د ساقی نامی دی دده له دیوان داستارو نقل نوی

شعری ساقی نامده

مرور یار می پندد کوه	ساقی پاژ پیلد راکوه
اوسری مریدی او بکوه	اوبه تویی به لبو کوه
زلفی تاوی دسبل کا	پسری سوغچد گل کا
کچیدن پاکستان کا	بلبلان شور و فغان کا
شراب پسری میانی شخه	زاهد وزی صومع شخه
دی بهار کی کلپرست دی	هر سری پیموست دی
د غنچه لو تنداری دی	پراغونش سری نندی دی
دچ راغده شکلی غلن شو	جهان بتول سوروز غون شو
یارانی کاندی طلب کا	سری بتول شور و شخب کا
بنده موسم دپیامنی دی	بهار وقت د یارانی دی
من شوندون سبارقاری	لذ ساقی پاژ بهاردی
نور و خاور و کنش بدیونه	د نیایا تدموب بخوند
بزم تو د پد پای پی کوه	پیمانه د ندر می لکوه

چه یو دم سمد آزاد
 ساقی پاشه وقت دلدی
 وقت دمیود ویشودی
 بهغه شوک اوس دچوری
 مستان گری پیاغوبین
 لاس پلاس دی یارانی کا
 مجنون وصل له لیلادی
 نه بجن سده بلیتون سده
 تر تاهه زمره راسده
 ماته بام دربل و نور را
 اوسمی بل دزچ پکور کچه
 په بل فر نوی الفت دی
 بقول اخلاص دی اوضفاوی
 له زړه کم غش او غل سی

ناباد زړه می سیند بناد
 پچوشش کی خم دلدی
 دیالود وکیدو دی
 چه ی جام تشه نلور دی
 سستی کاندی پر غولین
 یو په بل نانه و غزی کا
 د جمال په تماشا
 نه مهجو نه حکرون سده
 ساقی یو کپی پچلا سده
 چه یو تش سی دن نور را
 لهر چا هر شه ی نوز کچه
 توله مهر د محبت دی
 تیاره ورکده سی زماوی
 جهان توله کل و ملی سی

ساقی ساهبه مطلوب دی

لستا لور پیرزونی

خوند بدنگارنگ دگلو

ند به بزیم شپور تودی

جام به تشرد آرزوسی

نوساقی پانده بهاردی

یاران ناست سترگی خلودی

درهم راسد عنایت کره

سر ملو شخو ذکر بهام کره

چه سو به بزیم سچی تودی

دجهان دیر و غم بیرکا

چه پد سح کی موبلیت دی

نوبهار خلک سر غوب دی

نوبهار به پد قد بندوی

بی مستی بی له ملو

در نقی غبه سرودی

درک سچهر او پیرزوسی

بزیم تالده امید واردی

ستاد جام پامید نوزدی

بزیم تود د محبت کره

دیارانوی انعام کره

در نال الز غوب و سرودی

یو دم بند پد عشرت تیرکا

لچیان سبایون دی

ذکر الله تعالی پرستم نومرد دست محمد ماکر علیه الرحمه
 ماکر بابا در زیارت دپاره پیکال ۹۱۲ هجری و لاسر هرات ته او بیا چه راغی بدوب ته
 پیکال ۹۲۹ هجری یو کتاب پشور نظم ز چه نوم ی دی غرغبت نامد د کتاب
 چه ماوله ی شیرین بیتونه پد شوی لری او د غرغبت بابا قدس الله سره الرحیم
 حکایات دی او لر شیتنو خلقوی روایات را هیچ کری دی د غد کتاب زما پلار
 پد توبه کنبی سید لی و او ز حو بن کهرول کنب موکو چنیو او ز شیو پد سبق دست
 دوست محمد علیه الرحمه پخچل کتاب کنبلی دی چه زما پلار بابا برخان بهم یو کتاب پشور
 کنبلی و چه نوم ی و تذکره غرغبت هغه وقت چه بابا برخان وفات سواد
 زه پر کور ندوم نو بخت کتاب ورک سوی داد چا ضایع کری زه چه را غلم
 د خیل پلار پد ماتم سی ویر جن نسوم لکه چه کتاب ورک و ماخو د بخت کتاب
 خبری ادرید لی او پد وار و وار و ویلی وی او هم می یوشه له بختو تخته پیاد وی
 نو ما پر خدای تو کل و کا ادهغه قصی او روایات می بیا پد شورویل خدای
 تعالی جل شانده دی زما پلار سعی مشکور کا
 سی وایی کنبو کی دی
 کتاب عفی الله عنه چه ماله غرغبت نامی تخته د غد حکایت را نقل کری دی

حکایت له غرغبت نامی

له نیکا نو روایت دی	هسی توله حکایت دی
نور محمد کاکړ راوی دی	چې ی فیض تل جباری دی
د نیکو نوله خولی وایي	چې غنبت ی راډه ښایي
چې کاکړ نیکه زاهد و	لوی خېنن لدتل عابد و
تلی تر تلې عبادت کا	پر دی یاری ریاضت کا
شپې ی رنځې په لمانځو وی	په ژړا و په نادو وی
نهی خوب نهی خوراک و	عبادت ی ژوند و زواک و
په بد کښیوت په لمانځه	یا بد کښیوت په ستاينه
ورځ ی توله پقعه وه	شپه ی هم یوه صحبه وه
توی سیر دلاوت کا	په یوه گولدی قوت کا
عزق به تل په ذکر الله و	هر سبا او هر بگناه و
یو د شپه ی عبادت کا	پر گناه ی ندامت کا

په شپو شپو د وینستر
 پر غر غنبت ښی بنهانه
 لاناخوښ پیر نیلویه
 ماسواکښ دی قرار دی
 د شین غنبت عبادت کړنه
 شپو او درجې د پکوری
 د اېم ستا دعا دی قرض دی
 تر ملو ملو لمانځل
 په جهاد بدی پور کا
 بیا خدمت د خلق اهدی
 شان خبر کړه ښه دین
 د لوی خدای د دین قاصد شه
 د خدمت ی پېچان پور کړه

مترگی پتی سوی له خوبه
 هسی خوب ی ولید گراند
 وای ای کاکړه و په
 ستا قدم زما پر ماردی
 شپه و درج دده لمانځه
 وی پاته لاناوردی
 د جهاد کړه پر تافرض دی
 یوه درج جهاد افضل
 شوب پر تل لمانځه وروره کا
 طری شره دین همدای
 لانا پاته دواړه د نیر
 توره واخله مجاهد شه
 د خدای نور پر جهان خور کړه

چو دلشهر عبادت سی	خان دظالم عصمتی
چو له خوبه وین کاکر سو	دغز ابر خوا نومه سو
زغه خولی آراستد کول	دغز اعشی تیره کول
هرات خواته پرتو تلو سو	دسلطان عیثات لملو سو
دیکه هوری جهادون	دسلطان ملشو پملون
شم هوری شردینا تیر سو	دغازیانو پتول شمیر سو
چو ی هلقه هم دفات سو	بنج پخاورد دهرات سو

میره هسی ژوندون کاندی

مری دضای پرضا باندی

ذکر محبوب سبحان عبدالرحمان علیه الرحمة محمد رسول هوتک علیه الرحمة

مخبر بیاض کین هسی کنبلی دی چو عبدالرحمان بابا پد قوم جهمند و او پد پینوری

ژوندون کا پلا ساری عبدالسار نومیدی او پد بهادر کلی دی دیره وه عبدالرحمان

بابا پد ۱۰۴۲ هجری پیداسو اوله ملا محمد یوسف یوسفی شوی دوت

و کا اولد سغه شخی فقه او تصوف زده کړل او بیا د لار کو با ت نه هلته ی هم
 سبقونه و لوستل او بند عالم سو پد سو انی ی دنیا پر مینوله او اکثر به پد غور و زړ پد
 او کله به د لار دنده و شان پر خوا او د خدا ی عبادت به ی کا د دنیا پد کار به نه
 مشغول کید ی عبد الرحمن بابا یو عالم ربانی او عابد سری و او دیر شتروند ی د خدا ی تقاضا
 حل جلاله پد محبت کښ وویل او پد پښتو کښ پد رحمان بابا مشهور سو پد ۱۱۱۸ هجری
 وفات سو خلق ی تر اوس د پښور پد هدیر کښ زیارتونه کا او دده شتروند لوی
 د رحمان بابا د بیتو او غزلو دیوان ستند او دیر دیر پید ا کړی سی دایمی فقر محمد
 هوتک غفر الله ذنوبه پد ظل الله پادشاه جهان شاه حسین کا تان و استول او
 له پښور ی د عبد الرحمن بابا علیه الرحمه د دیوان نفکونند را وړل او لقمه پد
 کښ علما اوز یاد و کښل او اوس دیر دی فقر او د خدا ی دوستان د عبد الرحمن بابا
 شتروند دیر لوی او فر بنوی او عام خلق فالونه پر کوری حتی پد پنجشنبی هم دا
 کتاب دیر دایمی او خدا ی تقاضا دده پد دنیا کښی سی برکت ایښی دی پد دیر خور من
 زړه دارو پد کا ا د بر غریب او محتاج مستحق کا زما پلار سی نقل کا پد پد
 قند پد کښی در انضی رگین خان جوړ دستم تر همد تیری و کا او خلق د خدا ی بهیځی

چذاب سول چه پیرگ خوش سول نو دوی پد کو کران کنش مغفور ریحانی برگزیده صدانی
 حاجی میرخان هوتک بنالم خیل تدر و لاسر اوله بخدی چاره دکار طلب کرل اولتو لو
 ادیل بر دول چه دی وایی بغمی گری بخد مغفور یوه ورج شرمایا مدله نوزد پیتنو
 خانانواد مشرانوسر مصلحت وکاد وایی تیرون وکاپه ظالمان مره کوی او خانانده
 لچر و ظلم و زغور کی پد پای کنش حاجی میرخان علید الرحمن وویل راسی چه عبد الرحمن
 با بقدر سر هم و پو بختو چه دده دیوانی خلاص کاهی شغوند و بیت
 زد مکتوب غندی پد پتند خوله گویا یم | خاموشی خا تیری کار غوغا خا
 کنت و عشق پد توده ز غلامان چری | سمندر بوید چه زلیت کا پهر خا
 دغه میتونی و لاسر بغد مغفور حاجی اولس تدر وویل چه دظالمانو کار تمام دی
 ماوس دستی خاموشی به شتر دده لکوله به پد پتند خوله داکو بنش کرد چه ظالمان
 رکی چه مناسب وقت راسی نو بدزه پرتاسی دین و کیم بخد وقت باید قول تیار یو
 و ظالمان له وطن و با سو نقل کا چه یوه میاشت وروسته بخت مکان حاجی میرخان
 داولس میان او خانان را دبلل او پد ما بخدی جبرگد و کمر له اولتو لوقر آن قسم
 وکاپه دگر گین خان ظالم له جور شانو نه خلاص کوی پردی وقت بیا حاجی

میرخان مغفور لدرسان بابا شجوه دابیتوند و لدرستل بیت

چو اسمان یحیی پست گری پسیاب و	خدا ی و ماوند سبک و کی بخند لدر
چو رقیب راته تیری پزنجیر و	نخیل صیب را با ندی پرانت هم و
چو صعالی منت بار اوس رحمان	په صدف کنش دخل نشد دلو بریا

نقل کا به دندای به قدرت دغد و رخ پر آسمان اویج هم و نه به حاجی میر مرحوم
 دابیت و دوست بخند گری لدر سبکارد سو اویج ی لدر تخ بستد سوه دلقو هم دغه
 یو الهی مدد دکاند اویان و جنت مکان حاجی میرخان خاندانه و دیل دادی د
 خدای تعالی مهر و لطف بهم ز موبن ملگری دی اوس نو وقت دی به توری نه تکیو
 و کاب و او کانون لدر دنجمن و رخورو بخند و چه په ۲۹ د ذیقعد الحرام ۱۱۹۹
 بهجری اوس بقول سول او د جنت مکان حاجی میر به مردید قند بار و رشتوتل
 د بنجنان ی بقول مهر کمرل اوس به نو کاتب الحروف غفر الله ذنوبه و عبد الرحمن
 بابا شجوه و رانقل کا

غزل

زه داهی دیوانه و مجنون چاکرم | | لدر وایج لدر رسوم بیرون چاکرم

یون دخیل شاه به انون چاکرم | یوسیم به دچاری چاکرم
 دوب هیدندی چاک و چون چاکرم | دمی سترکی کوم باند لومده غم
 به نشتو به روستو مقصود باکرم | نهان توفیق خود مقصود راجه ندو

رحمان بیچ لخیله کانه خبر نوم

به داسی ندزبون او محزون چاکرم

دکرد شیخ الصالح محمد صالح . حمزه اهد عید . بسی وایی کاتب ددی کتاب محمد

علا الدین الوزی به تحفه صالح کسری کبلی دی به شیخ محمد صالح یقوم اللوزی و به

جلد کسری او سیدی او عابد او عالم و به وقت ی پندرس تیراوه او دملق

ارشادی کا نقل دی به شاد بیگ خان دقندار صوبه به شیخ محمد صالح دغوبت

به کابل ته ولا سیدی او بهنده دلقه نه فیض و کبری او به تدریس دعلومه طایفه به آت

وما شیخ محمد صالح ورته و کسری به مالد طبع دمنزت شته او به دنیا پیستی لک لغوای

زمانه داسی مقصد دی به دنیا ماته داسی نه به زه ولا سیم دنیا پیستی که زمانه غرت

غزایی مایرین ده او به دنیا پیستی می مد ماسفر کوه به دغه خط در سید

شاه بیگ خان و ویل زمانه غرت مقصود و ندی غزایی سیدی وایی محمد

چه طالع یار دخیل شیخ پناهد و کین کتاب چه تحفه صالحی نهم و سپهر کتاب کبلی
 دخیل شیخ علیه الرحمہ احوال او خبری و کنبی اود و دشخاری یکین صفا کرل چه له منجی
 تخی داغزل دی چه شاه بیگ تدی کنبلی
 غزل لیث محمد صالح

بیچوده منت بولی دوز چا ورم دویان زدی بکومل پیکر سپه ارم زده عشقه پیا زار بار عشق سودا ورم خزانسی که دوی مل جهان پش ورم عاقبت خادرو تدبیر عمل پیشوا ورم	دیلی دینی فیض هر سبا ورم چه اشای دشی ناقه چه پلاس کنبوت پردیله تجرت تروک د دنیا کی دیلی لیدل درب پد بهانگی کر پر تخت می دیلمان سو کری می
--	--

بیلر عشق خوشحالی پر ما صرام
 زه صالح که پد خوله خوشی پزیر زکاد ورم

غزل ولد ایضا رحمه الله

روغ بدنی پدارود و خوشحالی داد زده دارو جو نکره حکمانو	چه پزیره ی غشی خرغ سی و چشمانو چه پزیره ی غشی صخره رخاوردی
--	---

کار سازی کاد خوارانو رنخو رانو	مگر بعد چه حبيب دی هم طيب دی
نبد ويل درو گوهر دنا صحنو	بيخ اثر ابادی نگاذه عالمه
زره می وری پد منگولو خوبرو ديانو	اصیقت زیره غواری رچ نشت کونول

که صالح غندی دزید پوینو پای

نور دولت پر دنیا نشسته لالانو

ذکر و مقبول ربانی علی سرور قدس صمد الولی به تحفه صالح ابنی سی رادری
 به شیخ علی صمد شاهو خیل لوی و به دیندستان پختان کی دیره و او خاوند و ذکر اما تو
 او خوار تو چه خلقت به هر کله ضعی لیدل به مخزن اخلاقی بنی هم نعت الله سی و ای
 چه شیخ لوی لوی کرامات بکار دکمل او خلق پید و گرد بیدل به تحفه صالح کی رادری
 چه شیخ بخیلو میرانوند بهایت کا او عظموند او دسوالو بو اوند بی ویل او دلقوف
 مشکلات بهی حل کول یو ه روح سوال ضعی و سوچه پس ترا هر لحظه مرگی رجعتی است
 مصطفی فرمود دنیا ساعتی است که مقصد لری زحمات بزرگ و رجعت کله دایم او
 مستمردی او که دامرگ و رجعت دایم او مستمردی و یو نوبه بیات بعد اجمالت
 مستمردی او دتا سنجانو عقیده بسی بهغه عارف ربانی سی جواب در کا

چه ذات ماسرادی لب بدنه ذات دانست ثابت دی او بدن متخلل دی سستی وایی
 اَنْتَ اَنْتَ لَا بَدَلَتِ، فَاَنْتَ بَدَلْتَ فِي الْعَقْلِ وَلَيْسَ عِنْدَكَ مِنْهُ خَيْرَاتٌ وراونده ان شیا
 دغد مرگ در صحت بدنی دی ند ذاتی او بر کله چه تخلل و موند سابقه ذرات توئی پرنمای دیرزی
 لافذ ذرات او بهر غنجد مجدد دی چه د دنیا عدم تحقق ثابگوی او بهر چه مصطفی علیه السلام
 وویل الدنيا ساعة رشتیا کوی پد تحفه صانع کهن د عارف ربانی علی سر و لودی اشعار
 دی چه دا غزل خنی را اظلم

غزل لعارف الربانی

د حق نور وینم پسترنو دایان کی دیدی نشی عر خدا ی می سبب ساز کی ناگهان چه می دلبر پو ت آواز کی هم بدغم کده دلبر غنبت پهمان کی پر غماز د باری کانی غم ساز کی چه تن ناست وی خالت کی سره زار کی	محبت پایدمی نوش که پیحاز کی درست وطن رانه در یاب شو بی دیدن که زه می ششم هم لگور کرم سر پور در می سر غوغ در قیب پیتره تیغ می زه دیار جدا ماناست و یولد بلبله گران بلیتون بد و سغومینو ویند
---	---

ای سرور غمازان شوه بی حساب

پاک الله د صورت تشی مغز پیاز کی

دویمه خزانده په بیان د بغوشاغانو په ذریعې محاصرین دى غفرالله لېسېم
 ذکر د اثنای بزم ران ملا بان توخی ملا بان توخی په انور کب اوسى اوپه
 اصناف د اشعار د کبې استا دى غزل اور باغى وایى او د شاعرانو انبار دى اوزما
 چه محمد هوتکیم همراز دى هله چه نقد بارتد راسى زموږ مجلس پتو دوى او یاران دده
 له لطافت د طبع غمون ملا بان مبادى د سلو مود سقى اوپه نقد شریف کبې تیار دى
 هله منطق او حکمت لوى او خپلو شاگردانو ته دى درس ورکوى د محض په ابتدا د کوانى
 تللى د او پېښه د ستان دى له استادانو له ست کړى لطیفه

هله له هلاکت ملا بان راځي او یقظه بار سبى ز ما میلمه سود سقى ما پرک حلال کا
 او طعامى تیار چه دسترخوان راغى ملا بان سبى شعر ووايد
 شعر

پړلو دوى کړنى	د باز برخه یو چیچى دى
د باز ښم روى د غرق شو	اوسى مېر با پښکى ورى دى

ما تر خنډ سپین دى بزم لال او د میلمه یلمه ستا ته مې پوخ کا دا بول د

دده له بللو شنه دد

راسد پرتخت راسد یلی توحی نزدی سدر دل
 راسد پرتخت راسد یلی ولی لما کی بلیتون
 که بر تو بستم نه پیریدی می ستاد عشق شرافتون
 راسد پرتخت راسد یلی چه دیر زده کم ملهم
 حساب کتاب بجای می واره کاستا منی برهم
 راسد پرتخت راسد یلی چه دیر زده کم موری
 لیدل به ستاد جمع کوم اندی پی نکم موری
 راسد پرتخت راسد یلی چه سره و کرد و خوالد

زہ دغو باز دم تانیدی کر مد نفس کی پرقت

یو وار می خلاص کنده چه بیازده کرم دوزر خیر و

ذکر دافضل المصیرن ظل الله فی العالمین شاً حسین لازال ظلال سلطنته من مظان
المسلمین پادشاه جمجه ظل الله شاً حسین بآلم فیل موزان و در مغفور جنت سان و بی
میرخان نوی د پچه اوس پچو انی کس پادشاهی ه اویشانه ی پیوری آلم
پادشاه عالم پناه پ ۲۳ ریح الاول یه ۱۲۸۵ هجری قمری پیری کس د کلات

پدید سو بجه وقت حاجی میرخان دبیت الله داد اصفهان سفر و کا پادشاه نقل الله کوچی و
 اوله اعلم علما طایار محمد هوتک تخری ورس ولست او تر دوسو ملو پوری دهمی
 دفعه او تفسیر او منطق او دیوانت کتب و لوستل او پد قند بارکی له پلاری مصال
 د امور زده کرله او پد حبت مکان حاجی میرخان پد ۲۸ ذی حجه الحرام ۱۱۲۷
 بهی پقند بارکشی وفات سو پادشاه نقل الله نورس مکن و او دخیل مشرور شاه محمود
 خان سره و میر عبد الغزیز پد حاجی میرخان و دوسو پسله مرگد دور و پقند بارکشی
 مشر سو خود اوس رعایت ی کم کا ثوبه ۱۱۲۹ بهی دشی دنا سرخ له قهر له
 بام خطا سو او را و لوید میر سو دخیل عم تر مرگ و روستد میر محمود پقند بارکشی
 پادشاه سو او دستان او کرمان پر خوی بنکر و کا پد ۱۱۳۵ بهی پد
 اصفهان د ضبط دپاره دلا پقند بارکشی خیل و دور پادشاه نقل الله شاه حسین پادشاه
 کا او دقند بار او فراه پادشاهی تر غنی ش د حسین تدور کرله او د لودو غلج ملکا نواد
 خانانو او مشرانو شاه حسین پخپله پادشاهی دماند او خطبه او سکوی پناه مبارک
 جاری سوه شاه حسین ادام الله دولته دلا و او متهور پادشاه دی درعایا
 پد ادرسی او د دادخواه نو فریاد اوری د کالمانو لاس کوگاه دی ادرعیت آرام دی

د پادشاه عالم پناه دربار کیش تل علما او صالحان لار لری افضل العلما ملا یار محمد هوتک
 چه د پادشاه استاد دی لوی عالم دی پد فقه کبلی کتاب مسایل ارکان منسند کبلی
 دی بل لوی عالم دی عصر چه د پادشاه ظل الله تر ظل لاندی شونډ کا دقتد با برجام
 امام ملا محمد یونس تونخی دی چه د ملا محمد اکبر فرزند دی او د علوم و تاریخ کا او کتاب
 د جامع فرایضی کبلی دی پد پستو اهل عالم جامع الکمال ملا زغفران ترکی دی چه
 مدار المہام او صدر الافاضل دی او د پادشاه ظل الله کبلی لاس دی او د محمد چه د
 پادشاه زوی دی استاد هم دی ملا زغفران چکمت اور یاضی اطلب کبلی استاد د
 او طه شند زغفرانی چکمت اطلب کبلی ده د کتاب بهم لیدی دی او مطالعه کره
 پادشاه ظل الله شاه حسین پنجاب کبلی مری دی او پدینو لو د محاکم لکو کبلی گرندی د
 غلجی طرایف تر غزنی پوری دده پادشاه سخی می او پد ابدالیو کی تر ستیانده او برات
 حکم کا پد شمس الدین بکری شاه حسین بنبرو کا او د بهادر خان پد سالاری
 د شال او بدوب ولایت فتح کا او پد کال ۱۳۹۰ هجری پد پادشاه ظل الله تر
 دیره جات فتح کرل او تر کرملی ضبط کرل او دس پر دغو تو لو فکرو دده سکده
 دده او حکم ی ساری پادشاه عالم پناه پد ارگ کبلی دقتد امر سجد قصر چه نارنج بابا

بلند پند و اندیشه در بارگاه پرتب خانه کناد به مجلس کیمی علما بح کبری ادشوار و فضلا
 به لوی زنده محمد بهر تک کاتب ددی کتاب هم پدی مجلس کی سیم ادبیا شاه ظل الله اشعار
 ادبیات بقیام کاتب هم ادکتاب ددیوان ی مرتب سوی دی کله بهر پستو اشعار و ای
 ادکله فارسی شری ندر هم میل کا ادکتاب دیوین استاد العلماء ایا محمد تهی قرات کا
 بهر سهو و سقیم تنی زایل کا ادبیا شاه به اشعار و کن بر سهو لیده شی ادعلای قول
 به بزرغت او دعاست قایل دی ادصاح ته مایل هسی دای محمد کاتب دی کتاب
 به یوه دسوخ دپا شاه ظل الله به قهر کن مجلس او فضلا ادعلماء راه قول ناگا
 احوال و سوچه تا صد راغلی دی او پیغام ی لدیری شای راوری ملازعفران
 دبانندی و لوی یوگری پس برینه مجلس ته راغی ادزیری دفعه دشال ادوب ی
 و کا ادو دینوز می عرض کرل
 بیت

صغین پادشاه دمحنت نداده کوری دوزیری ی راوری دی صغوته	چری فتح به بکر و ربوب و شال کا فوز عفران انعام پر سر عفرانی شال کا
---	---

شاه عالم پناه نزر عفرانی شال در کا ادبه دغد مجلس ی تدر حاضر نیوند شاونر
 شیدل ادبیا شاه به انعام بر بلند سول هسی دای محمد کاتب ددی کتاب به

پادشاه جهان پناه اشعار دیردی او و دل در دل خوروی ، الله یوفی نعمه

مجموعہ دکنم امپوریل ملوک عظام خان خان

عزل شاه حسین دامت سلطنت

بلیانده دی دغو پیاو چور کوم
 بلیانده دی هس او بکی را خیری آری
 د فراق پیری می معیوت و مری ته
 پو حاصل دی هم ناب دیمد دیری
 د باهوشی می و خور شیگر کنی

پد تیارو کی د هجران ی تا دور کوم
 ستاد فکر پیر داب کنی تل عبور کوم
 بیجهان کنی رسو کنه منصور کوم
 د بلیون فکر یز ره کنی ناصبور کوم
 غمازانو پد غمز و غمز و بهجور کوم

خلق یاز ماد عشق پدلیونو کا

زہ حسین محبت ہی مشہور کرے

ذکر و شاعر شیوا بیان محمد یونس خان سہی روایت کا زما تر بورجست ہونا
 چہ بہ مناسبت سچو پینورند غلی و مسم و ہلندی پختہ کنس محمد یونس خان شاعر
 شیوا بیان ولید او دہد اشعار می سماع کرے محمد یونس پر و غدا قال یویرش من توان و
 او بہ قوم موسی خیل و پیر یلاری نوز محمد خان لد موسی خیلو شہر د کسی دابہ سر غلہ

و هم تیر من او سید محمد یونس بد پیسور کنی علمونه او تا بوند و تو تس او بد بخت وقت چه
 عبد الرحمان بابا شونیدی و د بخت شاد سو او د شاد یوانی جو را چه دیر نزل
 ری و پنجیر کنی معروف سو محمد یونس مهبان دوست او کریم سری دی سافزینی
 پیسور کنی پر دیره اوسی او کد شوک عالم او شاعر دده کرده وری دیر قدری کا
 او بد عزت داری او میله نوازی کنی جنت کا رحمت هوتا حکایت کا چه محمد
 یونس بچله دیر دکنی دیر باقر کریم او بره وری ماته دیل چه یو دن شید لادو
 یو دونه به جدیو د بخت ی زما عزت و کا او بره وری بهی اشعار برار اینه
 یل دغه دوه نزل رحمت دده لدیوان ماته راو پل چه بدی کا به کنی
 بت هانم کنی تعالی د محمد یونس خان شونیدی او مغزوری

غزل

خدا بیا موند شیرین وصل و دیر چا	خدا بیا موند شیرین وصل و دیر چا
پیدا حسن بلبله شمس و قمر چا	پیدا حسن بلبله شمس و قمر چا
را کا وه به دد لبر دوزخ چا	را کا وه به دد لبر دوزخ چا
دوباره بد یا دواں شکو غیر چا	دوباره بد یا دواں شکو غیر چا

پدصال لیس خونا بستر کو دوری | چه آسان دل یا سوند ملتر چا
 بایسته یی بد نموی پکورین | تو جدمه تجنون شتی لدریا
 جزی بی حق در ترج لدر کدریا | چه نوشتی دوصال شید و شتر چا

و لرص تدی کا و و سپاره یونس

مقصود ددی میند فی بد مینر چا

نزل و لا ایها الظالمه حکم ۵

شیرین یار خا دوا بستر کو دوری | چه ی نور د ستر نوی خد کوردی
 پدینا کمن چه بنیاد اشنایی ۵ | بهیغه و جدمی پوزی پوزی
 و او یلاد عاشقی لدر سحره | ایوی عاشق ویزار لدر پور و مردی
 کد بیدر شتا لظ زبان و کوم دی | ستا و حسن خبر ملی لور پلور دی
 دمحنت جوی ددرونه و باز دی کنبینو | خوا عاشق تر دراند بار ماند و نسیم دی
 بادی بجم و خند و گردنه نرسیدری | بعد شک چه ستا و متن پر بری پوزی
 چه و عشق شرغی نوی پوگل مین | بعد زه لدر مرده و نسیم کوردی

زه یونس چه ستا پیمینه بنر سوا شوم

اوس پد بیارتد جا و اتراند پیغوردی

معیاتہ باہم یونس

خود چہ بی بی محمدی حسن ری
 دیونس محکم اسم پر حرام شد
 و کرد سر مد شرف از بر محمد گل سعود
 سی روایت کا رحمت ہوتا ہے یہ دوران
 و سفر و پیہر محمدی قلم سعود زوی محمد و د ویدل سوچہ پور شاہ و او ہر
 حدیثی بدی ویلی او دیوہ بدند و دد فحی رحمت تر نور رانقل کا چہ وندی فای
 بدید

چہ می جہان پدیند شہر بنی رند بل شو	اور بلندی بل شو
پدیند نووی علم لاند بل شو	اور بلندی بل شو
بنظمی بل لماند سرہ زہ انور	سوی پد اور پید
و بیتد سوراب کین وک مرضی بل شو	اور بلندی بل شو
رب دی بنایت در پوری اور کمی ندہ و سکون	وریت دی پاور کرحد
و اسی قندی تا پور و بین غل شو	اور بلندی بل شو
شد خدا ان پاره غزلہ محمد گل شاہی	تا تہ نقل نقل تراہی
و اسی پو او بلا حسن اللہ بل شو	اور بلندی بل شو

و کردش از زمان عبدالقادر خان قبل
 چه در میان خانان و قتل بوی ای نواب محمد ابد
 هجری روایت کا چه در خوشحالید قتل نمرید پس عبدالقادر خان به ۱۱۳۰ هجری قمری کابل کی
 لیدل شوی و چه در خصلو و قوم خوالا کابل تدراغلی او دما روانو دتیرید لو خبری و بنگین
 پر خالوئی و ایی چه عبدالقادر خان غنبللی او کردی خان و دشتکو خانان کی تابع و او دود
 که به سلطنت هجری ۱۲۳ دجادی اتاشی واقع شوی و اوس چه دغد کتاب کوم ماته
 نه و شکاره چه داخان به وفات شوی وی که نه نویسی کهنم چه وفات سوی بوی خود چه
 اوس کی چا در زمانه خبر نری راکری که به مروی خدای دی و بجنبی هجری و ایی به
 عبدالقادر خان به هندوستان کهنی هم عمر وند تیر کرد اوله به به نقشبند طریقت کهنی
 سو متعبده ارسا سری و چغانی او مشرتوب کهنی انصاف کا اول خدای بی ترس کا
 عبدالقادر خان دشر دیوان لری او دیوسف اوزلینی مقصدی به ۱۱۲۰ هجری قمری نظم
 لصفوت نامدی هم به پشاور و کنبه او شیخ مصطفی الدین سعدی کستان کی به پشاور او او
 به ۱۱۵۰ هجری قمری یوبل کتاب نظم کا چه نوم کی دی حدیقہ ترک دغد کتاب ما به ۱۱۳۰ هجری
 هجری که صدر الزمان بهادر خان وید چه د مولف به نسخ و بهادر خان داست
 هجری روایت کا چه به دیره ما دغد کتاب و موند چه دیو خشک چنبط کهنی و نقل کا
 چه عبدالقادر خان لطر لیت نقشبندی کهنی خلیفه هم او دیر خلافت کی کا او دیر

شادی کا شیخ رحمانی سعدی راہوری پخلافت تاملی و عبد القادر خان شروع دیر
 دی نواب محمد انصاری دہ سلی غزنو لکھنؤ راوی ادس زہ دلند لہ صدیقہ ترک فتح دہ

غزل

یو خوش شوند نقی کا دم

پکین غم دخیل اشناوی تل تل
 تری محروم شوہ پہ شوکانی میل
 شمع تاہ دخیل سوز قصہ دین
 دالبہ پری معشوقی و لگول
 کدی مخ پہ پلو پست و مالیدل
 شمع اور پتندی بل کر گرزیدل

دیرغ نوز غونہ لیری تولد دل
 شبنم وصل دگل یا موندہ خاموش شو
 بند پہ زہد قلم شود پہ مجلس کبر
 عاشق شیخ مذہب و مشق بسوز
 فانوس پہ پردہ شراغ عہد تہیز
 پچاتم پروانہ چری خان و سو

درست شدید پیار و عبد القادر کو

تہ بی غم پہ پائلت بازی شمل

غزل ولد اریضا

ہمیشہ غم کوہ دپر یو تلو
 غافل شدہ دیو شرکوہ دتلو
 دہو محزون ندی دکتلو

شد خوش دیا دشاہی تخت نخلو
 ہری اوس کری پچٹلو موروی رپی
 پیشہ ہمیشہ دل آزاری وی

خدا

خند تلوی چه زردوز جامو کبر | چه غنای یی خلق داسی
داخل دسوره یافت ناکهانی دی | چه بیخ کوی غلامیزی

بغده زید عبادتا در چه مردوی

پیکو کل دندندی دسا تلو

ومن رابعیا تل

وقت دختران و وی لیدل | پوشو بلبلی چه شره بدلی

نوازی خستدوی ویی نرای | چه بی گلونو و پاییدلی

ذکر دصدا اکابر دوران بهادر خان ادا م الله بکانه | پدی دوران بقند

مشهور دی پد بهادر ی آتور یا لیلو الوی موعون دپاشه ظل الله بانو | اود بنکوسا

دشال اود بوب کلاوی ی فتح کا اودیری ی ضبط کا دبری سندی سرخواتد چه ی

کا به خد خای اخلی او بری ی لرازل پد مبرضدی بقند بر کسبی قتل خلق پیر

اود محت جان اود فقرای پدم اوصحات مایه دی دجود لاسی زر بخش دی

هر کله دغریا نو دتگیری کا پادشاه عالم پنا دشا دصین ی پد تظا بکا اود

عوام ی پد امیرالامرا یا دکا خان عالیجهان پد علومو کسب عالم دی اود به اشا

بی نظیر مشوا اولما و پلاس و کرم پالی اود بیچکله دی مجلس دی لایفو خانی نوی

عجله نبی پدوران طاق وی او پیا بندند پد علماء تد حاتم دی جده لسفده راسی علماء او
شوا سیله ها او دوی تد بندنی و ه خالق تعالی دد اگریم دوران او حاتم زمان تر دیره
خودنی و ساتی آمین یارب العالمین بسی وایی کاتب الحروف محمد هوتک غفر الله ذنوبه
و ستر عیوبه پر خان عالی مکان دوی کتاب دپاره لیکلوا اشعار و فنی مانتد نوه بدله راره پد نقدی
خات کوم پر کتاب لد ذکر خیر ددی حاتم زمان خالی نوی او هر شک چری و لولی دعا و

وکا خند بدله داد

بدله

بلیتون د زوردی تر لیموی سهار نم شاخی	لکه شبنم شاخی
د امر د یاقوت می پلیم کنس تا پنجم شاخی	پد نعم الم شاخی
گوره لیلی باران داو بنوستا پد چم شاخی	تخله پر چم شاخی
راغله لیلی پد شینکی خال نشا پد گلو کوی	پد سرو منگلو کوی
سهار چه وزی سیل کا ب غ پد بلبلو کوی	گل پد اور بلو کوی
ملای سترگی کا تد پد ویر تر نو کوی	زیب پد کجلو کوی
دژ و بل دره وینی پد هرگری هر دم شاخی	لکه شبنم شاخی
سنگلی خجلی د باغ پلور محمد نسا مدکوه	عاشق رسوا مکوه
وریت سوی زده می دی سین پوری خندا مکوه	راشد جفا مکوه

زیم پتنگ تری دیوه ما جلبلا مدکوه | | نورظلم بیا مدکوه
 بیم تله عشقه لیونی پر ما ما تم شاشی | | غم اولم شاشی

ذکر د شاعر حقیق طالع محمد حق یو پلزی | | په ارغسان کی اوسی دیار محمد یو پلزی
 نوی دی او دوی زمانی خوآن شاعری په عمر درویشت کلن دی صرت ونخی
 پر طالع محمد نور بریتش ویلی دی په فقه او منطق هم یو هیږی کله به قضا تدراسی
 کاتب الحروفی وینی او مجلس در سره کا عشقی خوآن دی او زړه ی له لاسه ایستلی بخل
 محبوب پس ژاړی زاری کا گریانی کا در دهن زړه لری او سترگی داوینکو دکی لری
 مینی سی په اوسوی دی په ککوه کللی ورک وی سوزناکی بدنی لولی او کله به د دوندانو
 په دله کببونی مجلس ژړی او مخچن زړه ند چنلونه ناروغه بللو سوخی زمانه دده
 پر ژواک اونی افسوسونه کا او عشقی جنون تدر سیدنی دی بالبداهه اشعار وایی او
 دزړه درد په سوده کوی یوه ورځ دکاتب الحروف پلور کښ و او مای د حال پوښه
 کوله دزړه پخوا کښوت ژړلی او دا بدله ی بالبداهه وویل

بدله

لکه لیل په بیله کله بل ارمان نلری | | هسی بی یاده بله بیله عاشقان ند
 په ژړا کاندې بله یاره بل مطلب نلرم | | په هسی سور سید پوینو بل سبب نلرم

بی یار نوزده نقواب مد نور مطلب نرم
 تر تا چه مکان قربا نومدای نیاز مند یار
 لستر گو ادبی تو یومدای نیاز مند یار
 که تندی و ترشی که پر پردی اختیار نوتاوه
 زده در اغلی دی میلده سابعاره دی
 چه شوک من سیم بی لاریار بل ارمان نری
 تندی نموند گلو مدای نیاز مند یار
 زده می بی تا بدیو ساعت دمد او توان نری
 غم د پیداندی بلجیاره خاص ماره دی
 دزد لکور شخه نگ بد شخه شیخ شان نری

ذکر درگزیده سبحانی ملا پیر محمد میاجی
 زوی دی چه ملا سرور له میا فیر الله صاحب شخه استفاضه کرده او ملا پیر محمد لعلچند
 پلار خضی و موند دعلین مکان میاجی میرخان سر پیچگو بنی ملری و پیر شاه طل الله
 و در شاه محمود ادام الله و لستهم اصفهان تدولاب ملا پیر محمد هم ی هله و غوبنت
 اوله انفا سیمون ی استفاده کا او خلق دضای شریعت او دامام اعظم صاحب
 مذہب تدرا بولی نقل کا چه پلاصفهان کبنی میاجی صاحب لدروافضه سره باحق کا
 او پیر دلا یلو علی دوی ملاست کا لکه چه علماء روم چه پیر اصفهان کبنی دی هم
 ملا پیر محمد صاحب عزت کا او پیر افغان ی لعب کا میاجی صاحب یعلم اخلاق
 کبنی یوماب کبلی دی چه افضل الطریق ی نوم دی او پیر محمد کتاب عقاید و او
 الصلاقیان کا پول کتاب هم لرند چه القرائض فی رد الروافضی نوم دی چه

افزون طریق کنی و احکایت کبلی دی چه زه ی له سغد کتاب و لته قبت کاندیم چه پدی
کتاب کنس یا دگاروی حکایت

دی لآره لوی ولی و	شیخ متی چه خلیلی و
لوی شبتن پداستغفاد	یوه دوع رو ابرلار و
یوشید نو اوزگار	کرده ذکر دغفار
لاری محکی وی پرستی	پردی لاروی تیری گتی
چی صاف کپه لار	دیری شتی راغی دویدار
شید پد شید بی نواری کره	یو دجان به آبای کره
شیخ متی پد زیار اخته	ده بدلیه پتوره شید
توله شید به هم بیدار و	لرا صند به بیزار و
شیخ متی ته پگفتار سو	یو و شید را تیر لمار سو
دومره روز رحمت پر شکر کی	ای و خدا ی لایه انقار کی
ته قدوه و صانیانو	ته باداری و لیا نو
دهر چا کحل البصر دی	ستاد د خاری مرز دی
پد رحمت پد اضطراب	پشوپشوی تدر بخواب

پاکوی دلاری گیتی	په دی خاور و شادی گیتی
داسی دوی شیخ مستی	دمولا عشق بیستی
چرخ دست دخلق الله	یوگری پدیوه ساه

تر برقه بهتری دواره

زده کړه دافره گوره

ذکر د شاعر خوب گهاتر الهیار افریدی عبدالعزیز لاکه سی روایت کا پر د شاعر پد
 بوری کښی اوسی اوس د خلو میتو کالو پچر دی دیران د شعر لری کلامی شیرین دی لکه
 غسل مادی عبدالعزیز لاکه د غزل را کا پدیوی کتاب کښی ثبت سی

غزل

چو تا نغم کښ بندوان سیم را بهر بد نشم	د بلیتون او بنی تو یومدی پر پر بد نشم
بوی تار د عشق نغم که په زما حال وونی	شده بی بر وند عشق دی شیخ پر پر بد نشم
مردی پروت سیم دگدا پخیر نظر نلوی	کرمه هم بی نیار زیاره تا نظر بد نشم
اودی دینی راته بل کاسینی ویت دکره	تا د وصال پر او بوسو سوسی خیر بد نشم
که جفا کاندی که دفا پروت دی و درند مجید	ساله د بار جد مخ نگریم پد بل در بد نشم

الهیار و لاری پد د بار نظر دی غوازی لیلی

کدی هر خور دتی شری زه پر حذر بد نشم

ذکر دصردوران بابو جان بابی دکر م خان بابی زوی دی پر پد انز کنبی
 اوسیدی بهد وقت پر حاجی میر خان علیین مکان یقظه بار کنبی دکلانوالی بکرمات کا او
 گرگین خان ی واره بابو جان بابی در کلات دیر غنبلکی راوستل اوله ماشوری د
 قند بار سار سهار دینو او بهد وقت پر ی گرگین خان مرکافزی پر کلات کنبی د حاجی میر خان
 در خوا حکومت کا هسی وایسی محمد کاتب الحروف پر پد کال ۱۲۳۲ هجری پر شاه محمود پادشاه
 دپادشاه دوران شاه حسین وزیر بکر و کادده او اصفهان ته دی دیر غل غریمت و کا
 بلو جان بابی سره دضلعو غنبلکیو کو انا نوز پر دری زده قند سونگ او توفی او ترکی او
 خنی اکا خیل را غل قند بار ته او شاه محمود سره ولا پر ل اصفهان ته پر بنگو کنبی د پادشاه
 بابی هسی میراند و کا پر رستم دوران ی هیر کا بابو جان دمیاجی صاحب شاگر
 مرید و او پد ۱۲۴۹ هجری ی پد شوی دشها او گلان بهد قصد نظم کره پر
 پشاندی نقل کا پر مجلسو کبی د کتاب مقصص العاشقین نویسی او بنده بند شو
 ری پر دغه کتاب کنبی د عشق تو صیف کا او هسی وایسی
 شوی عشق

عشق یو هسی تور یالی دی	پر پر هر خای ی بری دی
د عشق اور هسی سوزان دی	پر سو خلی ی بهان دی
زیره بی عشق کله زیره دی	پر بی عشق زیره دمره دی

کله صلح گهپی جنگ	ندی عشق پدیوه رنگ
چردی نور بر ثنات غسل	پیتاند کاندی متل
لش بی مغز یولادی	چر بی عشق سرکادی
هم هر زره سزاوارندی	زیره بی عشق پکارندی
کرمی پغوه داهل غلری	چر دشت و کانه خبری

دیا کانه عشق سزادی

امانت داد مولادی

کرد افصح دوران ریدی خان مهبند ریدی خان زوی دی دیناث خان او
 د مسعود خان مهبند لمسی دی پیر کلمی د مهبندی پناحد بالاسی عیناث خان
 د حاجی میرخان عیلمین مکان پیراز او ملگری و اوریدی خان او س تکره سری او
 و آشنایان و همباز او د مساز شاعری د پادشاه ظل الله فتح کبش عزت لری او د شوکت
 او عنت خاندی پیر آشنایان و مهربان دی او د کاتب الحروف مجلسی دی اشعار
 ی خوانده دی او د بلاغت علوم سی لوستی دی پر فقه او تفسیر او صرف و نحو کبش
 سی خبر او پوره لوست لری چر طالبان ی صل و مشکلا تو ضعی کاریدی خان پیر
 ۱۳۶۰ هـ اصناف اندولاد او بلندی د شاه محمود سن صحبتونه و کابیا قند بار قدرانی
 دیو کاتب ی پشراح و حال او جنگ و د حاجی میرخان او شاه محمود و کبلی داکتاب

شماره بیست و نهم ی دی محمود نامه کلد پی دی دیا شاه ظل الله پنه کنش
 ولست زر طلا دی صلده و موند لدر طبع کنی سی جوادیت پرودت دی په سغد
 صله ی پیو تو در می پریارانو او آشا یا نونار که اوریدی خان غزل او شنوی
 اور باغی پخل دیوان کنش لری او محمود نامه ی سی خبر بد کتاب دی په اکثر بیتانده
 ی پیچلو کنی لوی درگین خان گرگی دوش لودقه داد اصفهان دفتوح تو نقلونه
 لستول کین سده سی وای محمد کاتب الحروف په مالد ری دی خان هم در خواست دکا
 په دی کتاب کنش محمود نامی شخیره بر رخ ثبت کاندیم ری دی خان هم ماتده
 د کتاب یو باب را کا په درگین خان دوش لودقه ده او سغد مالد و کنش توفیق الله
 شنوی نقل لدر محمود نامه شخیره دی

پد بیان دوش لودگرگین خان اود مدح وصفت د باجی میرخان علیین مکان

خوب روایت درگین خان دوش لود
 مخنی مکی د پاک سجان ته وند
 درگین ظلم بد احوال د بختون
 درگین خان ظلم ستم د پاره
 جوړو ستم او خیل شعار ندر پر دی

اوس به نونامه حکایت کریم دینو
 په میرخان تلمی اصفهان ترونه
 پاچا تکی عرض کر قول اقوال د بختون
 پاچا ویل زد شوای کولای پاره
 کدی مغزول کریم قند بار د پری دی

گرگین خوگر دی گرگ ضو ظلم سکوی
 زه هم خالینیم چه بد حکم گرگین
 ندید اسلام کی جان پابند گنیز
 بیریم زه چه نذای کی قهر بکاره
 میرخان و یلای حسین پاچا و گوره
 گرگ ایلد که پرمد سوشان
 مود لوطت نصرت چه کرو بنیامی
 داخلورم واردی راحم سلطان
 کد پاچا نیری داد خواهی و مظلوم
 جور چه دیریمی سلطنت سی بر باد

عربیه الملت یسقی مع الکفر ولا یسقی

کافر کولای سلطنت سی مدام
 مگر ظالم خوشی کرای سلطنت
 چاقه چه زده ی وی پمهر و دان
 سلطان داوره پینی غور و داینا

مینی توویند هم پیوند شیر
 ناسلمان دی ارمنی دی بدین
 نه نفرانی نه لایسی بیر نید
 دسلطنت پر ناکورسی تیار
 حال و حاکم اور عایا و گوره
 جور و ستم کاندی بجد گرگین خان
 صبر پر ظلم و ظالم ارمنی
 عرض و ظالم لدا مدکریم سلطان
 ظالم حاکم کا ظلم دیر بد محکوم
 دظلم قهر پینا بی بنیاد

مع انظلم

کد وری داد نوری جابر پر انام
 خاق رحیم دی ورکوی خدمت
 دندای عیال گنهی پر محکد انسان
 مکره ستم و خلق الله پمهر چا

دستمگا رو پای و رانی دی خراب
 د مظلوم آه د اسی کاری دی گوره
 لمبی به بلجی کا دظلم پکور
 بای ظالم چه رحم د کا پچان
 سلطان گوره پر خان رحم و کره
 پا پاتدهی دینا و کره میرخان
 گرگین ی پرینه قندمار کی ظالم
 گرگی شانده کا چه کری غوار رعیت
 میرخان خولدی ولا به مجاز له چه کری

د ظلم اوری کا پخپله ترا ب
 چه اوری نخی د ظلم لکوره
 تولد بد کا ندی بنیوا پدی اور
 ی ظلم خوار کی ضل خان او بهان
 ضل کلی کور چه جور مدور انچه
 خو غوبی ندو اوریده له پچان
 نئی کر دفع لاس دده له عالم
 د کرک پشیر قیری ی ظلم و هشت
 رسول د خدای تد پر گری داد خواهی

داد خواهی د میرخان پي حضور د سيد الانس والجان

ولای دی د پشی پیشر کا فراید
 ست پرامت راغی دظلم دوران
 پیستون خوشتا پر نامه خان کری فدا
 و تر غوره دوی تد دظلم له لاس

رسول د خدای تد چه سو قوم بر باد
 واوره رسول ددی قوم فغان
 ای غیر اناسه واوره تدی ندا
 گرگین ملنجه دیستون و باس

تا پناهدی کلمه کوی پیتون
 زک و نهون مو و اسلام دپاره
 مد مو کړه هیر خیر الوری رسول
 او بنکی می خاشی پر درباریم و لای
 یو ولد نظر و کړه پر مو بډ پر سو و ب
 ست لطف و حسد دی شال پر جهان
 لدست نظر نوی خراب سو پیتون
 را غلم لایری ستا د بار ته نخی
 پر پر پیتون قوم نزل کار همت
 لاس و ظلم ی لکریوان فالند
 ست شریعت سی بیعت تنج و پیتون
 داعی دی سوال د لار د تر تد سید
 و قوم حال کرم د تره عرف یاد ب
 بیلد تا طری پیتون خوا لکری
 و تر غوره زعفران نام و ناموس لایریداد

نه بسی بیو کله تا ندر استون
 ستا در باب ستا و سلام دپاره
 خیر کومین نور الهیدی رسول
 قوم سو پیا و رد ظلم قبوله لقا ب
 و ظالما نو ته تر قو بد یو پر
 بر خراب زی دی ستا چمهوران
 پا و رد ظلم تور کباب سو پیتون
 ته می شفیع سد خدای غفار تد نبی
 کبری ی خوندی پنجن مر محبت
 و یح سی و ظلم د گند و خیر و د نیا
 و رک سی بیل دا و کم سی رخ و پیتون
 محتاج د تش و لبر نظر ته سید
 تدی با و رد کل عجم اد عرب
 تدی مسلم هم و خور و زو پد پیر
 کبره بی نامو سو ظالما نو بر باد

سر ندر اچو رتد ز موب حال و گورد	د ظالم ظلم بد احوال و گورد
ندی تا شرم و یاستد نبی	ند شرم کا ندی له عیسی ارمن

عرض من د حال و تا و تا ند پیشوا
بلجوک منستد خوا لگر پد نیا

چو میرخان هم عرضا حال ظلم	خوب لیدل د حاجی میرخان پیدیند طبعه کسبی اوزیری د نجات لظلم
میرخان پنجوب ولید صلیت اکبر	سغذ شید مات سوتوره دال د ظلم
وی ای پسین بدیری نور شغم مگوه	چو ورسره حضرت فاروق و عمر
ولا پند قوم نه د ایزی کره زر	قوم د خلاص سوکرت ماتم مگوه
بیتون بد خدایا د ظالم آزاد	چو د ظالم سوکم نعتقان اوضار
خدای بد د اقوم کا پر هم ودان	ند بسی ننگد اوزا موسی بر باد
تلجه د خدای بد پندگی کوی لوی	نوم بدی ویند مجا بد پر بهمان
خلعه د خدای بوی جاری پا خوا	خول بی نکا مرید پتیده و رنخور
خوی طره وی د اسلام پد بگری	ورکوی دوی بد پیدی لاره کی ماه
	ند بسی ورک نوم دوی قوم لندری

زیری اوریدل دیرخان اوفتوا اختل له علما و

خوشن سود بنو پد پشمال کلام مصفی قاغی اوهم پیشوا دحرم فترا ی وغربنده لدوی میرخان بسی تحریر سی اشای وکره پد تیر پد وی دی له اسلام سوا قوم ی ولیدی ی ظلم پامال تنگه دقوم کا پد تنگه خوئی ودوی ست ووی دحرم ماجرا قوم ی کا دخان دبنو پطلب وی کتله پد افغان تحکی خان ی کا گری دغجوارانو دقوم منافقین ی کر ل بقوم سربند	ازیری پد واورید میرمیس خان پناک بیای پد کر ل علما دحرم حال ی دظلم دگرگین کا بیان تهل علما ددین فترا ی وکره پد ظالم دظلم رفع روا حاجی میرخان راغی وطن تدبل کال پد تدبیر کنبوت پد ناموس وساتی مشران ی ولیدل دقوم لیسلا دعا ادحرب اوهم فتواد عرب گرگین خبر سو پد میرخان تلهی ظلم ی دیر کا پر خوارانو دقوم شران ی زراوتل پد صبر و پد بند
--	--

مصلحت دیرخان او قرآن کول د قوم او بیا وشل د گرگین خان

پیشانۀ قول سول پنا موس او پدیت

له جوړو ظلمه د ظالم ارمی

بل بادرخان و د بادرو لمسی

یوسف را تڼول کړل د سیوری پونا

گلخان بابو د بل و نوز بهیچ خان

کای خو انا نو د لیکو کومک

تول سره یو سول په کړی مگرگین خان

پښتو جو په پرگره جیانو نا ورین

قوم کا خلاص نظم جو رغفار

قوم ی مول کا ورستی کر نصیحت

خالق دی نکا پښتون قوم برباد

بنایي په دساتو خانون له شر

حاجی میرخان و کا تدبیر مصلحت

مولو قرآن و کا چه خان کا خوندي

سیدال ناصر او بابو جان و بابی

میاجی هم راغی د میرخان پکومک

عزیز نوزی د دلا رام په لوان

راغی لغزو و الکو د جلدک

بل جیحی خان بل ی زوی محمد خان

یونس کا که و کایر غل په گرگین

گرگین ی مړ کا قول کرې سوکستار

قتل مړدینو حاجی میریهمت

په ظلم و مړ اوس نومونه سو آزاد

پا چا ظلم دی خو بهی تو کا لیکر

صفا نهان دك و له لښكرو د شاه	سبا بد راسي پز رگونو سپاه
نه بد پښتون پريږدي پر مخ و جهان	ورك بكا نوم تنگه نښان د افغان
د سمن قوی دی راسي کي اتفاق	خان موچينو کي ليري کاندې اتفاق
پغذ بار کښي راته لکړل خانان	له قوله د قوم اختيار دار مشران
هر قوم در کړله خو انان تورايي	قول د غمښلي تنگياني جنگيالي
شل زړه به سول پمچ د کي د بنار	گرده ولا پ و د ميرخان پگفتار
ميرخان انفاق کا د پسين بيري شتر	قوم ي و نه لکه زوي او کشر
په داسي کار و کا حاجي گرندي	د پښتو ناموسي و کا فو ندي
کال د يو سل نو نس اوزر پشمار	خلاص سول ظلم د گرگين قندار
د ظلم پای دی هي وړان عالم	زدي لظلم خو وړان عالم
د ظلم اوړ په بل سي سوخي جهان	پکښي کباب سي ستمگر قالمات

ظالم جفا کوي پر خان ند پد بل
وين هر خوړک سزا و خپل بد عمل

ذکر د عالم کامل ملا محمد عادل بریخت
 او ستورج سری دی خلقت د سنو لار بنو دند کا پد بنو او کنب او سی او
 طبا بنو د درس کا دده پلار ملا محمد فاضل هم بنو ملا و پد روضه ربانی کتاب
 ی کنبلی و ملا محمد عادل هم یو کتاب نظم کری دی چه محاسن الصلوة ی نزم دی
 او د لحاظ مسایل او ثواب و د تارکینو عذاب و ندی پکنب کنبلی دی د ابو حو
 بیون د لده د کتاب د لند رانقل کوم چه یادگار وی

بیت

چه فرض کنبی کبابان دی	هغه خلق عاصیان دی
دوی بی شکد کافران دی	چه فرض نکاندی نقد
که طعام خوری حیوانان دی	پروای کریم زده دی نوی
چه فرض نکات کسان دی	علم فرض پر بر سری دی
پدوزخ کی فاسقان دی	چه پد نقد یو طمع تقا کا
لهغو چه فاضران دی	خدا پناه امان خواهم

له بهو سره می گد کا

چه شاهد ایما نذاران دی

ذکر د شاعر شاطر محمد طاهر جریانی و محمد علی جریانی نوی دی
 پتقدیر د کانداری کا د بنکا پور سوداگری لری، او پتقدیری خوش طبع خوان دی
 طبعی سبزل تدابیل ده او کله کله بند اشعار هم وایی اچلو کلو پیمتنگ کنبی
 د پلاره سرد او سید لوی او پتقدیری له اکللو علما و فخری دوست و کا او علوم دینی
 ی زده کرل دکاتب الحروف سره آشنایی لری دکانی فامند لومالانو مجلسه
 وی دیار لومره خوش طبعی او طرافت کا هسی وایی کاتب الحروف محمد هوتک چ
 یوه ورخی یو یار دکا ندرانی چ نوم دی دی محمد عرفان پتقوم لون گا ندی
 پتقدیر طبع لطیف لاشعرا لومره آشنایی کا او پخپله هم اشعار انا کا محمد عرفان
 له محمد طاهر سره طرافت کا او لطیف نکات یو بل تدسرن وایی محمد عرویل سر کا
 و محمد طاهر سر پچیس او دینا یم خویچه اثر د مجلس تلید لکیری او اند الصبیحة
 مؤثر مصداق بنکا رو کیری پد سبیل و سبزی د اقلعه چ مجلس کنبی و دیله

قطعه

وایی د ابر صحت کا ندی		یو له بلده دیر اش
پخلو دی صاحب سوم		تا صحبت نکر مه ضر

محمد طاهر چ طبع طرافت پسند لری او هسی نکات بند ادا کا هسی قطعه جریانی اش کا

قطعه دو اید

صحبت دیر از کارگاه گوره منکر نشی دایر

تد مخد بغدشی دی اوس انسان سولی بشر

محمد خان لطافت له محمد طهر پو بختد و کاچه ستانوسم طهر دی تو مطهرندی

بیت

محمد طهرسی بیت دو اید

زه و خان و تد طهریم خود تاند مطهر

ذکر عاشق پاکباز و انای راز ملا محمد ایاز یغازی د دنیا ناک دی او پنه
 اودرع کنبی ریاضت کا او پطرقت کنبی میریدی میان عبدالحکیم قدس سره
 الغریز که شه هم یا صل د قند بار د بنا رسا کن دی مگر پیمیا شتو درک دی لکوره
 اوسیا صحت کا او پخصور د بزرگانو حاضرین دی او پگو بنو کنبی پچبا دت بخت
 وی نقد کاچه ملا محمد ایاز پد شپو شپو وینس وی او پرد بختو او غرو گرنه
 ذکر کا دی او دخیل پیر دستگیر پر مخ راسی ژپا کا ادهسی وینا کاچه تابه
 د مظاهر و جمال او کمال نلرم لکه نه تهنتم ملا محمد ایاز بنده آواز لری او کا
 کله پدخیل اشعار یغنا سره لولی خلق ژپدی او دیوان داشعاروی
 دیرستین دی او نکات عارفانه پکینشد هسی روایت کاچه ملا محمد ایاز که

پیغمبر و کین گزیده ای او دغو و هستی او خوشخوار حیوانات ده تد ضرر ز سوی ملا
 عبدالحکیم چه دده شاکر ددی هسی وایی چه شومیا شتی می استاد نرائی کورتد
 اوزه دده پتلا بن گزیدیم پیغمبر و کین یو خای می ولیدل دشر بنانولو مگد چه گزی
 او یو دبله سنگولی سردا چوی ماخان پت کا او پیغمبر کینی پنهان سوم چه شربان
 و لاری همد خای تد ور غلم او هلتدی محمد ایاز و موند چه پدرا مذهب بیده و
 او پیغمبر و هستی حیوانات تو پیغمبر هزاره و در سولی بلکه وینس سوی هم ند و ما چه لخب
 وینس کا او واقعه می مرتد بیان کا ده دوین همد به چه دزدای پنجبت و دان وی
 د حیوانات تو پیغمبر بنونه و رانیزی د حقیقی انسانیت مرتد هسی هسکده چه دیوانیت
 لاس هلتد نرسی او لکه نفس اماره چه د تقیس مطمئذ ثقتی اد فای کین ی
 بخشی هم د حیوانیت پد در باب کینی لاهو مخلوقات د انسانیت سره جگره منی
 کرای او لکه پرتدی ثبنتی ملا محمد ایاز د شعر غنچه دیوان لری او دیر بند عارفان
 اشعار ی کینی جمع کرمی وی چه زهی دغدیو شعر ربابی پد بیان د عارفانذ نکاتو
 رانقل کا ندیم

رباعی

دغه بند ده پد دنیا د انسان بر بند	دغه بند ده پد لری د عرفان بر بند
وری پد شروند کین ذابتر هیوا بر بند	محمد زره چه ندی همد عارفان وی

ولد

راسد ثلثی د دنیا خون آباد پر صحرا بهی بی کوزه اوره بناد	محبت د آب و خاک دی بی بنیاد که در زپ سپین وی د خدای محبت
--	---

ولد

مکره چا باندی تیرند پیچفا د خدای کور و گنیز ز پیرو صفا	زردند خوش کرد د اینکی درشتیا د خدای کور مورانه پد ستمو
---	---

ولد

سغه شوک د خدای دینی لایق ندی شوک چه خان ی نگا بیرض صادق ندی	چه د خان پیغم اخذ وی عاشق ندی یا بد خان یا بد جهان کا پرستند
--	---

ذکر د لوی واعظ ملا محمد حافظ باریکی د عالم د محمد اکبر باریکی د نوی
 چه یقینا به پد کشته خواکینی اوسی او علوم مرو بهی دوستی دی فقد کینی استاد
 او بیجام گان کین و بهی پرخ واعظ کا نوی اعظم مشهور سوی دی کله کله
 پی خطبه کینی چند اشعار هم وای چه نول نصیحت دی یو کتاب ی کینلی دی چه نول
 ی دی تحفه واعظ او پدی کتابی د تقوا اوز حد و عظمه کینلی او خلق
 ی امر به معروف اوشی منکر کری دی محمد حافظ واعظ پرشتیا ویلو مشهور دی او

د پادشاه اولو یا نوبت کسب هم دندای امر بنکاره وایی او پیاپروا نکوی
 پطراقت کسب دیان نوزخ صاحب مریدی او تدریس کا د اولکامو فقه پتقد بارش
 لاهان و علوم ی له مجلس مفتی مونی او په حلقه دنده دسی ی صاحبزوی داو غنظیه
 بدله ماراواښته او نقل می کړه له تحفه و اعلا تحفه چه مسلمانان ی ولوی

بدله و غنظیه

کدی زړه عزای د بخت کلون
 وطن موبل دی آخر مو پریشت
 د لمره او کی پامان خانون
 چه کړی حرام سفد باطن کی ددی
 په لویه درج بی وی تو خوشون
 شادوب کوه صبور پکار سه
 چه بی تو بنی نی پیداسو دون
 خدای بد و تاته په عفت و گوری
 بی جای میده بی پروا پلون

کم بخت مکوه پر دنیا و دنگون
 کم بخت موز یو ملیان پر دنیا
 هم بد بخت بدسی را معلوم یعقبا
 کم بخت مکوه حرام چه بدوی
 اعمال ی مقلد یعقبا کی رودی
 کم بخت مکوه حرام قرار سه
 دوشبده دین و په پدی کار بار سه
 کم بخت خج د حرام پر لوری
 کد کد زړه غواری بنایت بنی لوری

ذکر دلفرالدین خان اندر دلفرالدین خان و محمد زمان خان زوی دی چه
 پیرمانه کنی دپادشاه مجا و شاه حسین له غزنی راغی او یقیند کار ساکن سو
 پتختضا دطبع صافی چندیست دصدر دوران بهیا درخان و رسید او پسلک
 و ملار زمانو دپادشاه بطل الله منسلک سو تکلید چه شجاعت او بهادری ی
 بطینت کنی وه نو پد لبر و رتوی دپادشاه او بهیا درخان عایشان لخوا اعزت
 و نمود او دستقیم بلغانو سره آشنا سو دلفرالدین خان اندر پسر دشتار وایی
 اوز موب دزمانی لخوا زمانو نو شوی گمانه سی دیوان دشتار و لری او دلفر تخلص کا
 الحق چه دلفر پیرم ادبیم دلفر خواند دی او دیارانو او موزانو پهنج
 کهن مقبول پدی کتاب دده یود بدله پیاد کار کا بزم چه نراند دده لیاد
 خانی نه وی

بدله دلفرالدین خان

که وی پد پند خوله جود غدی لغتار دینا چه در بنگاره خیلده زیبا غ دیر باکی نا بلخ لغز وری پند غدا میدوار دینا چه در پیننی دی غوارید ویر غون دی	دغور عاشق ژر اهرام وی داتککار دینا دغور عاشق مدعا داده که ژر باکی نا پهنج وصال کنی خوشنالی محبو باکی نا دوی جینو پند ضایا بل کره اورون دی
--	--

زیر آرام پد درسته شپه کاندی خوبون دی
 دوی منو پر زریه ربانی داغون دی
 فترا کا او پد نانو پفریا دون دی
 عاشقا فوزی مات کانغین پنا
 پد وصال پامید هر عاشق او سین پنا
 دینا وصال عین لوی اختر دیا
 د بلیون اوردی پد پدوی ستر دیا

پر هیانو هر پشه دغم ناتاردینا
 چه پد ارمان د بایسته زیبا محزون دی
 هر چه عاشق سی دهنو کله قرار دینا
 هر چه شیشه باندی پتری کله جوی پنا
 کدی داندی عاشق هر ساعت بیمار دینا
 یو نو نور لعل خنجر بخته مرد دینا
 بسخنجوی پدی د بلیون کاری پاردینا

دکتر برگزیده احمد ملانور محمد غلجی مشهور دی پد غلجی او پد غلجی کندی تونی دی
 د ملا محمد زوی دی اوس پد پچوای کفی اوسی علوم شرعی دی ویلی دی
 و قد ریس کا پد عمر دیر یو یو سر دی ایا کلن او د قند لاری د کندی پنجه کاله
 د فاندان عالیشان د حاجی میر زمان دارقینو او کریو پنجه نواستا دو او پنجه نوا
 ته د سرا پرده عصمتی درس کا ملانور محمد اشعار هم لری یو کتاب کی کندی دی
 پنا مه نافع مسلمین او پدی کتابی احکام شرعیه بیان کری دی د کتاب
 کی کندی دی پنا مه د پادشاه بهجت شاه حسین اوله معتبر و کتاب بود نقد اد اخلاق
 کی اخیتند کری دی ملانور محمد اوس پد پچوای کندی تدریس کا تلمود شریف

اوجاری شریف اوهداید و کتر او طریقه محمدید او نوزم و جد کتب به تدریس لوی
 و انظم دده دی پد لصفحت کبئی مخمس

نظم د لصفحت

تد مومن ژوندی پدین سی زما یاره | | تد ژد فریاد کوه پد خو کو کاره
 استغفار تو بد کوه د خان و یاره | | تد هم خان ساند پناه غوړ نار

بیداری کړه پد سهار کبئی زما دلداره

زه وکام تد یو ویی کرم زما ووره | | پد سهار بیداری کړه آخرو کوره
 ابد تد می پچا نکبئی یا پد اوره | | پد ستا حال به پد تر رنگی له کوره

بیداری کړه پد سهار کبئی زما دلداره

په هر وقت له سلمان دلداری کړه | | پد هر پید شپه کبئی دیره بیداری کړه
 هم پر خپل صورت و تراره هم زاری کړه | | د اخیل خان لکه جاب تر ی بزاری کړه

بیداری کړه پد سهار کبئی زما دلداره

تد دروغ الابلا مکه دنیا کبئی | | داو زیان دی زما جان پوچبا کبئی
 ستا دیر سودی در تروایم تر پد کبئی | | لکاهه خلاصی دیر دی پد عاکبئی

بیداری کړه پد سهار کبئی زما دلداره

تد د خدای حکم مدغم و غاړه | | نیک اخلاق کړه تد طلب او بند خواری

تقرع کرده خیل صورت کرده و چه نامه | | تله خنجره ی جو رسوی تن دیجا به
بیداری کرده پسها رکنی ز ما دلداره

نه امید کرده در محبت نه کجا جان | | در محبت دروازه خلاصه ده جانان
هر سه بار محبت نازل سی لاسان | | مغفرت پسها رخنه ده رحمان
بیداری کرده پسها رکنی ز ما دلداره

ذکر د شاعر طرب حافظ عبداللطیف اشکزی و شاعر پر جمع کی دوغلا سرمدی
او پطرافت کی هم پا صل دوستان دی پلاری غلام محمد نو میدی قند باره رانی به
ما شور کین اوسیدی عبداللطیف له کو پینوالی بچلم شروع و کرده قرآن شریف ی
حفظ کا اوشده چه طبع لطیف ی در لوده نوی دیر خوانده اشعار و دیل پیش کی طبع
طرافت ته ما یلده خبر یا هم سی قصی او حکایتو در قلم کا چه اورید و نکی عبرت ضعی کا
و پند و نصیحت دی پطرافت کی مفید و رموند کا اوسر کله مجلس د اشایا نو پطرافت
د د سرودی کاتب المحرف کله کله دی وینی او اشعار ی اودی اوسر و شلویتو
کالودی اوسر و دی چه عمر ی پووخ دی خود خوانی مترکا او مجلیان ی
چه صحبت نشاط بیامری پمجا سو کین اشعار ارتجاله لولی او قصی کا فیه
کاتب المحرف د خدیوه قصه د ده پدی قرآن کین نقل کا چه کتاب له طرافت
هم خالی نوی

قصه دسوی اوداوش

غروب دینی یارا اوداوش اوسوی قصه سوه

یوسوی دوش اشنا سو

یاری بی کوله یوله بلی یاراند سوه

اوش وویل چه سوی

بی تاجی بادی نشسته اودوخ می پانده سوه

قول عمری صحبت کا

شیدی بلیتون نکایرله بلی مرکده سوه

سوی وداوش پکورکی

قصه بی شروع کره برسه هار تو بد نرمد سوه

سوی تل سلید اوش و

خیلوی سوه سی تیگله چه بری پذیرمده سوه

اوش هم عزت دسوی کا

دیار دزیده دیاره بد مقبولد ندلمده سوه

یو دوخ سوی یلستیا کره

خیلوانی را خبر کرله دسوی قول سلید سوه

نورانی پیرنور سوه

بچه یی هراسو

نورانی پیرنور قصه سوه

ای زما یار نیکوئی

نورانی پیرنور قصه سوه

دسوی سری الفت کا

نورانی پیرنور قصه سوه

ژوندون یی پیرورکی

نورانی پیرنور قصه سوه

دوستی کی دیر سپوش

نورانی پیرنور قصه سوه

ساتی دابروی کا

نورانی پیرنور قصه سوه

داوش دیاری داکو

نورانی پیرنور قصه سوه

ادبش را عینی دسوی کورتد

داتنگ پد هسی شان و پچی مذخای یوده گونده سوه

راویری خوارده وه

داتولد پیری راویرلد ادبش یوده گولده سوه

ادبش وبری ولای کورتد

سویا نومی خای مذدلودی تولد شرمند سوه

سویا نوجیت کا

ول ساود ادبش تقدی چه دوستی سره توده سوه

چه سوی اشتاد ادبش سی

دادبش دیاره بنایی چه پیدا یوماقده سوه

هرشوک چه یارانی کا

هرچالده مناسبه اشایی او طریقده سوه

چه شوک مناسبه کار کا

لد چنل قخره سمه دهر چاپنده را ادب دکوه

○ ○ ○

یوغاری ولید پورتد

خوارخوبده ققد سوه

یوشده لبر وانبده وه

خوارخوبده ققد سوه

ختلای سنو پورتد

خوارخوبده ققد سوه

باسوی حلاوت کا

خوارخوبده ققد سوه

باید چه لبر چه پهن سی

خوارخوبده ققد سوه

چه پیل کا پیلانی کا

خوارخوبده ققد سوه

عبرت لدی گفتار کا

خوارخوبده ققد سوه

و کرد در ستم دوران نیشادر عالمی تبار ز بده از زمان سیدالخان ناصر
 محمد هوتک له الف خان ناصر روایت کا چه سیدالخان دابدال خان زوی او
 باری زوی ناصر دی چه پلاری او سیدی چه دیله کنس چه دواز یخو اسپر یوئی
 دی هغه وخت چه سلطان ملخی توخی استقلال وموند اوله غزنی تر حله ک
 ی حکومت کا نو باری زوی دابدال خان سره را غل اود پد اتوری حکومت وکا
 ابدالحان د عادل خان توخی سره پد هغه وقت له بیگر بگی سره دقته بار چه د
 صفوی پادشاه محمدا و جلگند و کرل اوندی پرینو چه پر کلات حکومت وکا
 سیدالخان چه دیگالی پلار زوی و لپیخت او شجاعت زده دروزگار سو
 او هغه وقت چه حاجی میرخان علیین مکران پخته مار کنس گرین خان بیگر بگی
 دوازه سیدالخان ناصر دپشتو دبنکر و سپه سالار و او دد نوسلی و علوم
 مروه بلکه فقط تغیر وضاحت حرف و نحو او فارسی کتب چه د میر و میس خان پرتو
 کلکی د صفوی بنکر دقته بار د خلعت انتقام تد را غل فر سیدالخان ناصر
 و حاجی میرخان محمدا دپشتو سپه سالار و او دخواه ی د صفوی بنکر چه تر حله
 شیر و دوزل پدی لوتو بختو سیدالخان غالب او فاتح و او پد دلار و او شجاعت ی

نہرت و کا پھ حاجی میرخان علیین مکان وفات سولہ سید النہان عالیشان
 و شاہ محمود سید سالار سوا پر اصفہان ی یرغل و گا دھڑیا نو پچنگو نیرلو
 میدان غالب او فاتح سرخوی اصفہان فتح کا او دہنمان ی مقہور دی
 نقل کا پھ سیدالخان ناصر پھ سجدہ وقت پھ پھ جنگو ی گرفتاری بندہ
 اولہ صیصہ بھری فراغ و اشعار ویل او د عشق سندھای کبلی اوس
 پھ پھ ہما تو د امور پھ اصفہان کفن بخت دی د شعر ویلو فرصت ی نند
 او درجی ی تیر پری پھ ہسی جنگو پھ رستم ہم صنی دار کا د سیدالخان
 لہ اشعار و تخی دغہ بدلہ پھز اند کفن کا ب م پھ د آتاب ددہ لہ ذکر خالی
 نوی او ددی خان عالیشان بذکر مرین وی
 بدلہ د سیدالخان عالی مکان

یار مالہ ہی گرانسو + راتید تر قہول بہا نشو

نورندہ نیم پسترو + بہمان قول راتہ جانان سو

وی زلفی داوب دی کری پرمخ د راضیری کری

سری اشرفی د پد تندی بانہی پری کری + گری بہاغ کبھی پٹو نو کبھی نخری کری

پہ اور دوسو م یارہ راتہ اور تانہ ہوتا نشو

مین پر اشنای ماک شنید و رخ بد کرایانی ها
 ششوی دوستمگاه خوشحال زبون بزنجی کا + لندی لری دورخیو دبانو غش کات ها
 پرمباری گوره طوطه دوبرد تیر بنان سو
 مین پر لویو غرو می سرتور پد نیمو شیو می
 ووزی لرو وطن وطن پرین دی پر چو لونی + فریاد و ناری و کاپناورین پد غلبو می
 وصال کی نصیب نسو گوره زرد ک پد ارمان سو
 ناری و هم عالم دشی تر صبحد م
 ناتوان و بلیتون بیم یو گرد نلرم دم + بیتامی نفس فیزی را ز زما ز پد بند
 نظر پر ما غریب کرده پیر تا خون می تا پچا نسو
 شبنم پر گلو شکاری زما اسکی داری داری
 خواب می تا لغم زما پد مخکی لاری لاری + تمام شپه لم تیره پیرا پاری ناری
 سکاره سوه چه محنون بیم لیو توب می اوس بیا نسو
 بوستان بھی زیادی رنگین پد او بکوز مادی
 دزد پر بار ملکوت دی چه بلبل پچا شادی + پیمینی زرد و شادی و شادی چلداد
 نسو بلیتون بیم زده سیدال امیر بیا نسو

درمیدخراند پد بیان د بھکو پد شعرون ی ویلی دی

ذکر د عصمت پناه نازو توغنی بسی نقل کا پد نازو د سلطان ملنج توغنی لورو
 چه توغنی پد سلسله جوی بهند کای تر نزدی و چه تازی نو میبی سلطان ملنج
 پد بهند وقت د غزنی تر جلک د اقوامو مشرد او پد استقلال ی حکومت کامراض
 د ساری ی ندر لود او نازو پد کوچنی والی له میزنود پیتنوا و سپین بیره و علماء و شجره
 د کا او میره مخی اریزده چه ناریندی میرانی او شجاعت او سخاوت تدریران و
 روایت دی له تقدراو یانو چه سلطان ملنج و سور غره تدر نزدی پچنگ کهن و مر
 اد صاحبی عادل چه د نازو دور و د پلار پانقمام بنگ تدر دلاب کلا او کوری نازو
 تدر پرینو او سپهه وقت نازو تدر پملا کره او د بنگ لیو کوانانو سره ی
 کوراد کلا له تاراک د د بنمانو و ساتل ماته ضیل پدر حکایت کا چه نازو
 پد میلمیتا او غربیانو مسافرانو چه پالند معروفه ده او هر وقت چه پد ژمی به د
 مسافرانو قافلی راغلی د نازو پد کلا ی ایدول پد سو سو و میلمانه بهی روز ل
 اودوی تری دودوی در کوله چا چه به کالی ندر لود لباسی در کا ده
 اود سخاوت نغمی له خیر تر کو ساند خپور سونازو پچا له د بنالم خان

هرتک ده په دکره خان و او د هسوتکو بنالم ضیل په بن ورخ پاوشاهی دقندار او
 اصغهان ددوی ده لدی شجره طیبه شجره دی او نازو خور زامن درلود په مشرکی
 حاجی میرخان او نورعبه الغریزخان او یحیی خان او عبدالقادر خان دی
 سی روایت کا محمد کاتب الحرمه لختیله پلاره په نازو اما عابده حانیه نبی ده او خپلو
 زامنو ته یی یون عمر په اوداسه شیدی وگرځی او په علیین مکان حاجی میرخان
 تود سوخر بکی ولید په شینج بیتنی رجه اهد علیه ورتد وایسی دازوی بند تر بیت
 که په لوی سی لوی کارون بد کا او زیارت د بیت الله بجان مشرف کا اوله سل
 بهی پیداسی پادشاهان په دین بر دین کا فو حاجی میرخان په وزیر پدی موری
 پدیانت او عبادت سره لوی کا او د دین فرایضی لیکول پر اوسم کال ورور منو ول
 او هر کله بهی ده ته لصفحت کا په زوید د شینج بیتنی رجه ته س الله سره لیکول ستا پنچ
 کس دی لوی لمارون نو په لوی شتی دضای عبادت او د خلق خدمت کړه ته
 ضای پیداکړی دی دی دپاره په لوی کارون تر سره کړی او خلق الله پخندمت
 ستا آرام وکا روایت دی په حاجی میرخان علیین مکان بد بروقت ویل چه
 زما نور ماته دطوبیو کارو دلولو وصیت وکا زه بابد هسی کارون وکړم چه په
 الله العزیز ی خوش دطالما تولد اللهم دشوره نوی مسجد دشر وکړه او دوی

ضای داسعد کار و چه ماته مورسپارلی و او وصیت ی کردی و دافوت و عبادو
 او بنده جان و خدمت و چه ماته سره کا زما پلارسی و ویل چند ناز و انا علاوه پر سخاوت
 او شجاعت او عبادت بسی ارتقید و دچند دضای قتالی فتح پینا جات ی دیر
 اشعار ویل ادیو دیوان ی درلود چه دونه زره بنیو نیکینی ده او بنده ی بندگات
 ادا کردی او داسی ویلی و چه ناریندی هم فسی ویلای او دغدر باغی چه دنازه
 (ناده ماله خیلد پلار او دید لی وه الحق چه بنده رباعی ده

رباعی

سحر گدوه دنگس لیمه لاند مافیل شه دی کبلی گدوه لی تراپی	خاقلی خاقلی ی لستر گه شجده ده ویل ژوندی دی یوه نو ده خنده
---	--

رحمة الله على الماضين كلهم الى يوم الدين

گر در شهر عفت حلیمه حافظار حلیمه در خان علین مکان خوشحالان
 فتح گدوه چه د عبد القادر خان فتح سکه خور کیده زما پلارسی روایت کا
 چه زه بنو ته و لاریم پهنه وقت داپننه ژوندی ده او دخیل پلار په ژوندی
 روجه علوم و دستل او بیا دشیخ سعدی لاهوری رحمة الله علیه مریده سوه او
 بنیل پلار په عبد القادر خان په لاس ی بیعت وکا چه بنده هم دشیخ دوران

خلیفه

خلیفه و روایت کا چه حلیمه بی بی فاضله او عارفه بنحو ده او په سرا پرده
 دعصمت ناسته ده میره ی نذی کړی او د خالق عبادت کا او د پخل دروړ عبدالقادر
 خان پکور کښی لور و بنحو ته د تسل کا او قرآن عظیم ی هم پیا دی زما پلار وویل
 چه حلیمه بی بی په پښتو بنده شمار هم دای او پخپل عصر سر ادا قرآن ده
 او موزونان د پښتو ی اشعار خو بنوی د لغت او طریقت کتبی قول
 دوستلی دی او هسی دای ی په مشکلات د شفی شریف او مکتوبات د حضرت
 امام ربانی قدس سره حل کوی د حلیمه په اشعارو کښی مجازی عشق بڼه کار
 بلکه قول شروندی د حقیقت پر لار دی او د محبوب حقیقی صفت کا د غده
 یوه بدله دی زما پلار ما ته وویل په پنجره کښی دا غزلوم راجعه الله علیه

غزل

پوهیږم په ممتاز که نور جهان شوم ثنا خواند پنجره زنگ در جهان شوم مر بلینه تر محمود غزنوی سلطان شوم د جمال په مندا روی شادمان شوم	داتشای بفرغ فریبند هسی شان شوم چه ی کرمه ستا پخنده سر فرارزه په مجازی دایا ز دلای لری لری نه هر چه اوتد په گهرم وایه دی دی
--	---

غیر فروعی نثر و نثر را بجز شو | | پر خلیل و پیر سعد و باندی یکسان شوم

حلیمی دغا ز مکر زیات لحد شو

چه دی بیل بیارده نکایه گمان شوم

ذکر د عارفه کالمه بی بی نیکنجهتہ داعصمت پناه او عارفه د اهل د شیخ

فالمه داد لور و د پقوم محوزی چه پدا شنغر کبلی کورنی او پلار نیلک د من ز یو

مرشدان و ده سی و ایسی کاتب الحروف محمد چه ز ما پلار روایت کا چه شیخ

امام المومین خلیل غور یا خلیل پخیل کتاب او لیای افغان سی کبلی دی چه

شیخ المهداد لوی دلی و اولوری نیکنجهتہ چه بحتقیق هم نیکنجهتہ عارفه بنجه

و ده علوم دینی و اولو متل او پریاضت او عبادت د خدای عز و جلا چه

۹۵۱ هجری پد جباله د نکایه شرعی د شیخ قدم قدس الله سره را غله

چه د خواجه محمد زاهد خلیل متنی زی زوی و او عارف د خدای و چه

۹۵۶ هجری له بطن غوث الزمان قطب دوران شیخ میان قاسم افغان پد بدنی

نس پد اسوا و د شیخ بمعرفت د خدای شریعت و کا چه پد پند او پستو خوا

شهور سو نقل کا چه شیخ امام المومین هم ددی عرفه اولاد دی او دی

کتاب او لیای افغان سی کابلی چه بی بی نیکنجهتہ چه د خدای عارفه او را بعد

د زماڅی ده یو کتاب ی کبلی دی چه نوم ی دی ارشاد الفقرا او په دی کتاب
 ی سی لصفه نده لیشرویلی دی چه فقر او عباد الله ته مفید دی دا کتاب
 په ۹۶۹ هجری تمام سوی دی اوز ما پلاری نسخه لیدی وه په بنو کبی
 هغه وقت چه دی تملی و پسر د هغه کای دغه شعرونه له هغه کتاب ز ما
 دیلار پیاده وه په مادلته ختی نقل کړل چه کتاب می پد کړد عارفه دوران
 رنگین ویا

مثنوی په لصفه کبش

نظاره پر باطن سپین	پزیره بنا دشی ای مومن
پزیره تیگ شده یقین	نظاره زید پا نظر صکره
خودنمای شده خود بین	شکر صبر پر هر حال کره
که خبر شی له سمجین	شبه و روح بد پر دای
دبی نماز او دبی دین	سمجین کای د خودنمای
یا الله العالین	له بنو کای امان راکی

بل لصفه و لهما ایضا

نوری نوری وینا پر پرده	دندای حق ته غایه کبشید
------------------------	------------------------

پا خلاص کی خنی لیبرده	دینا پاته له هر چاده
سرد یار پر رضا کنسیرده	فخوت لری پیا نکی
زړه پند کر دیار بلیزده	حاجان لید خوید تر غورده
اوس لیری خنی ریزده	کل دنیا بد و شنډ شی
که داوینی که د میرده	هول غواری مسجون
دلغا پر لوری پسی زده	دینا ترک به که پوه ی

ولها ايضا "رحمها الله

پنځمنت ی هو سیزده	پطلبی و در یبده
و نیکی ته ولا یبده	لجمله بدو نفرت کرده
بدی مکره و پو یبیزده	پد نیکی کنی اخلاص کرده
د باران پدود و یربده	پر گناه لده اړه سترگو
لگناه را تیر یبده	چه یارب العالمین
پزار یو ته ژر یبده	خدای برحم تیا و کا
له غضب و ویر یبده	بی پروا و خدا تیه شد
پطلبی و بنور یبده	بر غد فعل چه ی حق دی

ذکر دیر منی و حسب او نسب بی بی زینب اطال الله بقا نهار
 بی بی زینب و حاجی میرخان علیین مکان لوروه پیرله کورینوالی ی
 پبحرم کی دعصمت او عفت لوست و کاپیلده بنده چه قرآن کریم ی
 ولوست دالحکام اسلامی اوفقه کتا بوندی هم ولوستل اودفاری
 مشهور کتب ی ضبط کرل استا دعلوموی ملا نور محمد غلجی دی چه دیر
 عمری مخدراتو تد درصم درس لوستی دی هسی روایت کاپیر بی بی زینب
 دیره بوینیاره او پیهمها تو دامور و عالمه بنجده ده او دپادشا حججه
 شاه حسین پامرو کی تد بیرکا او برکله پرای صاحب مشکلات دامور و حل کا
 او پادشاه دزمان ی پیچرو عمل کا ادفایح ی اوری دادر شهر اردصدت عصفه
 بنده بند شردن هم ولایی او دموز و نانو او شاعرانو قدرکا دو اوین د
 مشترا برکله لولی اومضامین شیرین ی کام شیرین کا عمر لعیادت
 خدای او تلاوت و قرآن شریف تیردی او مخدراتو درصم دپادشا
 تد درس او کبیل او ولوستل و ربیبی نقل کاپیر د شاه محمود بخت مکان
 دمرگ حال قضا بر تد را در سید نو دپادشاه خاندان عالیشان دول غر

اولمحرراتو دهرم ساندی ا د غلبلی کا بی بی زینب چه واقعه دورورد
 وفات واوریدله دیره غنچه سوه اوپه تفاوت دقرآن اولمانخدی
 تسکین وکا دتلی دیه اوپسی ویرندی پویر دخیل ورور مرحوم دویمله
 چه زه ی دلته نقد کوم خدای تعالی دفتول ناندان عایشان دپادشاه
 ظل الله ثروندی دلری اوخوبش

مرثیه د شاه محمود صفت آشیان

بنخ سو چه ورور تیر لدینا سونا قندلر وار چه پتر یاسونا
 زپه می پویر کی بقللا سونا چه شاه محمود لاما جلا سونا

دارونی جهان راته تورتم دینا + زپه دبلیتون پتیخ کریم دینا

هونک غنچن پدی ماتم دینا + دیایچی تاج بو برهم دینا

چه شاه محمود تیر لدینا سونا قندلر وار چه پتر یاسونا

خوان و میره دتوری جنگ ونا + ولایه کام پیام ونگ ونا

دسمن لره بو یوزنگ ونا + پرمیدان شیر ویا یلنگ ونا

افسوس چه مرگ دده پچرا سونا قندلر وار چه پتر یاسونا

محمود ندیوازی خور ژاری + پیرمرد دتول کله کور ژاری
خلوان لاشه پاچا دور ژاری + بکر سپاه د پله سپور ژاری

پښتون دیتول پوا دیلا سونا قذ بار واره پتریا سونا

اصفهان پاته تاج لکړ عالم + پیر شاه محمود سون پگور عالم
د پښتون لمر سوتاره لور عالم + رلمه د نمن لک پیخور عالم

چه پاچا ولا پښتون گدا سونا قذ بار واره پتریا سونا

بکر سوخو پښتون ملا دی اریا + پنجا ورو غای کا شاه محمود ایشان
پاته سوخت تاج دتول اریا + زړه ی را سو پو کا خوښی د نمان

وای پښتون اوسې پاچا سونا قذ بار واره پتریا سونا

اسمان بیاد شه ستم کا شر گند + د شلاوه تاچه د پښتون وپړند
د نمن دیار مود پور کا نڅرند + پیر شاه محمود د کا یقبر کی بند

پر کور مودیر شور و غوغا سونا قذ بار واره پتریا سونا

هو کور ژاری شاه محمود شه سونا + پښتو ستاسی لوی سپاه شه سونا

د اصفهان تر فراخ شه سونا + پاچا چه وحشت پناه شه سونا

د پښتو پرتم فنا سونا قذ بار واره پتریا سونا

محمود خان دی ولی دلاویز + لخت قنای تہ پرشہ سوی جلا
اصفہان ولی پاتہ سونا لتا + سردار پور تہ کرہ پشکری اعدا

دبمن ولایہ بیاشا وضا سونا قند بار واپہ پشہ سونا

اورم ناری دغم پشہ کرین فریاد + پشون پیرم دشا محمود سو بر باد
زبون پشہ تل ہو جان من سونا بنا + دساند و بنغ دی چدر او پشہ می بی

ما تم زده پیر و برنا سونا قند بار واپہ پشہ سونا

ورور مقدسات مرلا کی جنت + درد کی تاتہ پسند مرگ راحت

روح دودہ سنا د پلوی ورج دقت + مخ دودہ رونی دغدی پشہ و رحمت

دخالت و صحت تل پشہ سونا قند بار واپہ پشہ سونا

کر دشا عہ برگزیدہ زرغوند زرغوند دلا دین محمد کاکم لورده پد پنجوا سی

کبئی اوسید د او پلاری و کا تحصیل دحلہ موا و دفصاحت اسلام می زده کرل

او دفصاح و اشاری و قوتل زرغوند پشہ باله دسعد الارخان نوزری و پشہ نوزریالی

زامن می دلدود او قوتل علم و ہنر خاندان و مامدہ ہی نقل و کار ما پلار پشہ زرغونی

دشیخ صالح الدین سعدی رحمۃ اللہ علیہ کتاب دبوستان قوتل پشہ پشہ قلم کا اودوم

ی و بوستان دپنتو چه داکتاب ی پرستند سبوی قدسی پاینده و ساده
 او متول نکات عارفانه ادنیاج حکماندی بدپنتو کمر علاوه پردی زرغونی
 لفظ اشعار او غزلون هم وویل او پزمره و فصیحای شهرت و کاسی چه موزوناف
 دروزگار بهی اشعار لوتل او دپنتو بد بوستان بی سیرت کا او طوند دیند
 او نصیحت بی لوتل لول بی وایی چه زرغوند کی لداره بنجده و خطی نورانی
 و او کاتباف بهی له حسن خط اقسام دخط زده کول زما پلادسی و ویل
 چه پرستند سبوی ماد زرغونی پنج بوستان دپنتو ولید چه خیل اشعار
 پیچلنده خط بسی کبلی و چه خطری خط ته عاجزی کا او دغد حکایت له بنده
 کتاب زما پلار رحمة الله علیه پیا دو چه زه ی پچرانه کبلی کا بزم
 حکایت له بوستان دپنتو

چه لشتاق هم خوبه ده
 بایزید چه و رویدار
 بکوشه کبلی تیریدی
 رآچه کبلی ناپام
 پامرو پنا ورو خیر

اوریدی می مقده ده
 دافتر پورخ سهار
 له صام راوتلی
 ایری خاوری پیا لبام
 پنج اوسری سو گلیم

دخبل بخ پد پاکید و سو
چید پا و رکی سم نسکور
یاد برب شکوه کوم
له لونی شان پر یکر
خدا یتد نسی کرای کتل
لوسره پکار نده

بایزید پشکر کنبو سو
چیده و بیم دبل اور
له ایر و بد خد بد ویم
هو پو بانو خان ایر کی
توک چیده خاند گری تل
دوبی تل یغتار نده

تراضع بد سر لوب کا
تکبر بد تل خور کا

و کرد عفت بهراه رابعه حال ددی شاعره ماته ندی معلوم سوی
خوبه شد چید بنگاره ده منجه سی ده چیده اشاعره دفته برده او پدران
محمد بابر پادشاهی تروند کا سی وایی چیده اشعاری دیر و دیوانی
درلود دغدیوه مبله رباعی ماته صدیق و در فنیقه طاهر بخریانی و ویله
چیده ی دلقه پنجر اند را نقل کوم

رباعی

پادشاه دغلم کی سوی ایرون کا		آدمی مٹکی و تدر استون
نومن د بغه دلد بلیتون کا		دوزخ ی روح کا پر مخ د مٹکی

خاتمہ کتاب پد بیان د حال د کاتب المحرف

حقیر فقیر محمد بنو آ - مولف ددی کتاب

ای ای محمد زوی داد و د خان زوی د قادر خان بقوم هوتک چه زمون کبول
 صل شای مرغوه چه زمانیکه قادر خان له بغد شای راغی سیوی تدر اوسته
 و سیدی بسله خدمت پد تانساند فیض او قسمت راغی و د قندار پخو اکتو
 لیکای د کوکران استونند کوله او پیشدی وزارت پادشاهان دیر مگری
 و سین د ۷۷ کالو پد ۱۰۵۸ لمر بگری و ناسوا او پد بغه بهی چه کوکران
 نزمیری پنج سو زما پلار چه داد و خان نزمیری پلار ۲۹ لمر بگری پد غدوزان
 نزمیری پلار او پد آوان د صباوتی علوم لرتکی و او پخپل عصر پد موزونات
 او فصحا و علما و دنامنه وند و او دیر مگری قندار تللی او دکی نرون او بده

او دیرک او پیژور او نوزخایون کی لیدی و همدوقت چرخان عیالین مکان
 حاجی میرخان یقیناً بارکین دگرگین خان سره جنگون کرل نو زما پلار هم پدغه
 جنگو کی مگری و در سره هکله نوله قدیم زما معرفت لوی خاندان دیردی
 او اخصای لرم پزیره پیکار شکستد بچون پیر دصفوی پادشاه بنوری پرفتنه بار
 راغلی نو دجهت مکان حاجی میرخان لخوا ازما پلار دلاب او پلرازه اوسیتان
 دوا طعنت او نوزخایوی پیتانه دحاجی میرخان مددته راوغو بتل اوله سینه
 پیتو سره ی مرک و کمر او دیر پیتانده د نوزده او بارگزواوا سخت زوی مگری
 کرل دخان او پر ضرورتی بیرغل و کا او پدغو جنگو زما پلار دحاجی میرخان
 جنت مکان لخوا سپه سالار و پسله وفات دحاجی میرخان سره هم مغفور
 زما پلار پد ۳۶ هجری وفات سو او پیکو کران دخیل پلار سره بنج سو
 دغه مرحوم رحمه الله علیه طبع مستقیم درلوده او کله بی شخرون هم ویل چه
 دنده تینما دده دوی رباکی راویم او دار باگی پصفت دتجنیس بی نظر

رباکی

دی او پدغه فصاحت هم مثل مگری

پد او ربل کی لمبی لوی حال ی بل سی

نچه دچا پزیره کی او دینی بل سی

داو ربل مینه که تل دزیره تیل سی

او دینی کلامی دزیره لاسی

رباکی

رباعی ولد ارباب رحمه الله تعالی

کدی وینی وینی تل شاشی له زره و شخه شرک چه دینی تاله لئو انویا ویره شخه
دیره و له دیره کدی وینی وینی شاشی چه کوه و دغم لوی دلی تاله کوه و شخه

اوس چه دی بزر حال دیلار اونیکه و کیسین نوصیل حال بهم کا بزم او دفرامنی
لید ونگی پیچروم زمارا تنگ دی نابودی دنیا تر یعنی قرلدی واقع سوی و پی
۱۳ در حبس حبس ۱۰۸۸ بجری پکو کران کینی اوسن تو دتیز و رسیدم نزی
پلار درسی رانده شروع کا اود ترا تسلیم کال محمد و عمری و دستل احکام
دین او فقه او اصول او تفسیر او دفتاحت علوم که قافیه او عروض او
بیان او معانی او لغز چه زبایلار مرحوم وفات سو اوزه پد تقاضا دپادشاه قلل او
دامت سلطنت شاه حسین را علم دفته ارباب رانده اود ترا اوسد به نظر کیمیا او
دپادشاه اسلام باب دیم او هر کله پا صان او مرخت ددی خانه ان ^{عالش}
مرغنه سیم عمری تیریزی پلوتلو او کینلو دکتا بوله منختو دهان بله بهر ^{فلسف}
او دز چاهی بهم خونگی نکا بیلدی اشتغالو به بل شتر پدی اوقا تو دعر چه می تیر که
هر شوکتا بون می و کینل چه یوله دغو شخه دغه خزانده او لغز دادی یوکتا ب

کتبندی به بیان و علوم و فصاحت چه خلاصه الفصاحت بالمدسی او به
 کتاب حی قتل علوم و فصاحت به پستو و خیلو پستو طابا نزد پاره نرسد کمال
 بل کتابی کتبندی به بیان و طبابت او علاج به خلاصه الطبکی نوزم دی به
 ۳۹۴ اله بجوی چیدی دغه کتاب دپادشاه عالم پناه مدظلله مخ تده پیش کا
 سل طلاوی ماته صلواتا ادر کله داسی مراحم دپارشان ددی فقیر غریب بحق
 دیردی او ارکان دولت ابد مدت هم پردی فقیر درمخت نظر کا خاص بیا
 دها درخان عالیجان پهرن درخ یقظه بار دغربا و پر سرطل درمخت دی خالق
 دی عمر ویر کا مالک دیو دیوان داسخار و هم سد چه پردی وقت کی مرزد او مدون
 سوی دی او غزنونه او قضا یه ادر بابی لری کله چه طبع قاصر میل دشتر او دنیا
 کا شتون کاتب هم ادموزنان دروز محاری خوشوی کله چه دختان ستانده
 سبده او پوکن لری کار عار کار کا نو پنجرانده کی می خیل احوال و کینس چه
 دی کتاب و یونکی ماتد دعا و کا اهر وقت می پد دعا یا دکا خیلد یوه غزل
 هم الدت دمنوی بطور کاتب هم چه پر صفحه دروز محار یا دگاروی نوز
 داسخاری پدیوان کینی یونان دی شایقان دعلم اشغری دیوان لولی

غزل د کاتب الحروف غفر الله ذ بزبد

ساقی پا خند سر ملودک یو جام را	تا لغم نا آراسم بیم آراسم را
بیلد میو د بخت رنداری شکرم	بیرلی سود غرنی بند پیغام را
دنیا پا تده بنادی مویو گری ده	یو گری می غرنی کدی گری انعام را
د بلیتون پتاریکو کی می دوشین سو	رنا لمر د جام و میو نطلام را
ناکامیو د نیای کام را تریخ کا	چدی غوب کا کام ترصد وانا ناکام را
نه فشا ط سته متی سته نرنندی	اچده سم رنه بهغد اوبد علی الله ام را

پا و بوی سوره زمرگی بز شد ائتود که

محمد ته آوردک یو سی جام را

تمت القاب بعون الملک الوکال بهم اغفر وارحم لکاتبه وقار دمن د حق علینا
والصلوة والسلام علی رسول الله وعلی آله واصحابه اجمعین کتاب تمام
پویش د جمعی ۶۴ د شوال المکرم ۱۱۴۲ هجری بقند بار سن او موص

محمد هوتک بهم فارغ البال مو الحمد لله محمد اکثر

تاریخ دهم ماه ربیع الاول سنه کی هزار و دوهصد وشت و پنج هجری که نشته بود

از مجریه رسول خدا صلی الله علیه و سلم بدستخط حفیز فقیر شریف نقیصر
 نوحه خروشی برای عابجهان رفعت جایگاه مردار عالی تبار مردار
 مهردل خان قلمی درایه هر که خواند دعا طلع دارم
 زانکه من بنده گنده گورم این کتاب را اقرانان محمد عباس
 قوم نامی در شهر کوهستان بلوچستان خاص برای عابجهان تجارت نشن
 حاجی عمر اکبر قوم هوتکی قلمی کرده ۱۳۰۲ هجری با تبحر تمام قلمی شد

کتابخانه کهنه کلاں
 کلاں کلاں کلاں کلاں
 کلاں کلاں کلاں کلاں

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library